

**OGÓLNE
BEZPIECZEŃSTWO PRODUKTU
I ODPOWIEDZIALNOŚĆ
ZA PRODUKT WADLIWY**

FUNDUSZ WSPÓŁPRACY
WARSZAWA 2001

Opracowanie merytoryczne i redakcja
Adam Łazowski

ISBN 83-87116-18-1

35-205 Rzeszów, ul. Warszawska 5/7, tel./fax (0-17) 853-61-69

Wydawca

Fundusz Współpracy, 00-400 Warszawa, ul. Nowy Świat 6/12

Spis treści

Wprowadzenie – Podstawy polityki ochrony konsumenta w Unii Europejskiej	5
Część pierwsza – Ogólne bezpieczeństwo produktu w prawie Wspólnot Europejskich i w prawie polskim	7
I. Wprowadzenie	7
II. Uregulowania dyrektywy 92/59/EEC o ogólnym bezpieczeństwie produktu	7
III. Proponowane zmiany w prawie Wspólnot Europejskich	9
IV. Uregulowania polskiej ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów	10
Część druga – Odpowiedzialność za produkt w prawie Wspólnot Europejskich i w prawie polskim	14
I. Wprowadzenie	14
II. Uregulowania dyrektywy 85/374/EEC o odpowiedzialności za produkt wadliwy	14
III. Zielona Księga Komisji Europejskiej	16
IV. Uregulowania Kodeksu cywilnego w zakresie odpowiedzialności za produkt wadliwy	18
Bibliografia	19
Załącznik I – akty prawne	20
Załącznik II – wykaz krajowych przepisów implementujących dyrektywę 92/59/EEC oraz 85/374/EEC	62

WPROWADZENIE

PODSTAWY POLITYKI OCHRONY KONSUMENTA W UNII EUROPEJSKIEJ

Regulacje z zakresu ochrony konsumenta stanowią współcześnie niezmiernie istotną gałąź prawa Wspólnot Europejskich. Należy jednak podkreślić, iż pierwsze działania legislacyjne w tym zakresie zostały podjęte na poziomie Wspólnot dopiero w połowie lat siedemdziesiątych. Wtedy zdecydowano o poszerzeniu kompetencji ówczesnej EWG o zagadnienia zbiorczo określane jako ochrona konsumenta. W roku 1975 przyjęto Pierwszy Program Ochrony Konsumentów i Polityki Informacyjnej. Następne – drugi i trzeci – przyjmowano kolejno w latach 1981 i 1986. Polityka ochrony konsumenta uzyskała także podstawy traktatowe. Na mocy postanowień Jednolitego Aktu Europejskiego stworzono prawne podstawy dla przyjmowania przez ówczesną Radę Ministrów (obecnie Rada Unii Europejskiej) wysokiego poziomu ochrony konsumenta. Następnie, na mocy Traktatu z *Maastricht*, do Traktatu o utworzeniu Wspólnoty Europejskiej (TWE) dodano art. 153, podnosząc tym samym ochronę konsumenta do rangi polityki wspólnotowej. Zgodnie z jego postanowieniami, Wspólnota przyczynia się do osiągnięcia wysokiego poziomu ochrony konsumenta m.in. poprzez działania szczególne, wspierające i uzupełniające politykę realizowaną przez państwa członkowskie dla ochrony zdrowia, bezpieczeństwa i interesów ekonomicznych konsumentów oraz dla zapewnienia im odpowiedniej informacji. Istotne zmiany w omawianym zakresie wprowadził również Traktat Amsterdamski, w którym stwierdzono, że aspekty ochrony konsumenta muszą być brane pod uwagę (...) *w trakcie definiowania i wprowadzania w życie innych polityk oraz działań Wspólnoty* (art. 153 ust. 2 TWE).

Harmonizacja prawa państw członkowskich w zakresie ochrony konsumenta dokonywana jest w oparciu o charakterystyczny dla Wspólnot Europejskich instrument prawny, jakim jest dyrektywa. Jest ona aktem prawnym wiążącym państwa członkowskie tylko co do zamierzonego celu, pozostawiają natomiast swobodę w doborze właściwego środka prawnego (np. ustawy) dla wdrożenia jej postanowień w życie. W chwili obecnej dorobek prawny Wspólnot w zakresie ochrony konsumenta obejmuje ponad 40 aktów prawnych. Należy podkreślić, iż w wielu przypadkach dy-

rektywy Rady pozostawiają państwom członkowskim określony zakres swobody przy dokonywaniu implementacji wspólnotowych przepisów do prawa krajowego. Dozwolone jest niekiedy bardziej rygorystyczne uregulowanie kwestii objętych zakresem dyrektyw, w niektórych przypadkach państwa członkowskie Unii Europejskiej mają pozostawione prawo opcji przy wyborze konkretnych uregulowań. Dlatego też dla dokładnego rozpatrzenia prawa ochrony konsumenta obowiązującego w Unii Europejskiej należy, poza analizą właściwych dyrektyw Rady, zwrócić uwagę na krajowe środki implementacyjne.

Przystąpienie Polski do Unii Europejskiej pociągnie za sobą istotne skutki ekonomiczne i prawne. Jedną z dziedzin, w której zmiany będą szczególnie dostrzegalne i to zarówno dla producentów, jak i dla odbiorców ich produktów, będzie ochrona konsumenta. W roku 2000 zostały uchwalone i weszły w życie dwie kluczowe dla polskiego prawa konsumenckiego ustawy, tj. ustawa o bezpieczeństwie produktu oraz ustawa o ochronie niektórych praw konsumentów oraz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny. Szereg dalszych aktów prawnych jest w trakcie prac legislacyjnych.

Niniejsze opracowanie ma na celu zwięzłe przedstawienie najważniejszych założeń prawa Wspólnot Europejskich oraz prawa polskiego w zakresie ogólnego bezpieczeństwa produktu oraz odpowiedzialności za produkt wadliwy. Lekturę ułatwią teksty omawianych aktów prawnych, które zamieszczamy w załączniku nr I. Zainteresowanych czytelników odsyłamy do literatury wskazanej w bibliografii.

CZĘŚĆ PIERWSZA

OGÓLNE BEZPIECZEŃSTWO PRODUKTU

W PRAWIE WSPÓLNOT EUROPEJSKICH I W PRAWIE POLSKIM

I. Wprowadzenie

Problematyka bezpieczeństwa produktu jest przedmiotem szeregu aktów prawnych prawa Wspólnot Europejskich. Ich znakomita większość ma charakter sektorowy – reguluje kwestie bezpieczeństwa tylko wskazanych kategorii produktów. Do tej grupy zaliczyć można m.in.:

- dyrektywę 93/35/EEC dotyczącą kosmetyków (z późn. zmianami);
- dyrektywę 81/851 dotyczącą środków medycznych dla zwierząt (z późn. zmianami);
- dyrektywę 88/378/EEC dotyczącą bezpieczeństwa zabawek (z późn. zmianami).

Odmienny charakter ma natomiast dyrektywa 92/59/EEC o ogólnym bezpieczeństwie produktu. Swoim zakresem obejmuje wszystkie produkty (tzw. horyzontalny aspekt stosowania), ponadto stosuje się jej postanowienia tylko wtedy, gdy brak jest odpowiedniej regulacji sektorowej. Poniżej przedstawiamy najważniejsze założenia rzeczony dyrektywy oraz implementującej jej postanowienia do polskiego prawa ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów.

II. Uregulowania dyrektywy 92/59/EEC
o ogólnym bezpieczeństwie produktu

Podstawowym założeniem dyrektywy 92/59/EEC o ogólnym bezpieczeństwie produktu¹ jest zapewnienie, aby na rynku wspólnotowym znajdowały się wyłącznie produkty bezpieczne. W tym celu przepisy dyrektywy nakładają szereg obowiązków zarówno na producentów i sprzedawców towarów, jak również na państwa członkowskie. Jak wspomnieliśmy powyżej, przedmiotowa dyrektywa ma charakter ramowy, co do zasady obejmuje bowiem swoim zakresem wszystkie rodzaje produktów.

¹ *Council Directive 92/59/EEC on General Product Safety*, Dziennik Urzędowy Wspólnot Europejskich serii L nr 228/92, s. 24.

Zgodnie z definicją zawartą w art. 2 pkt. b dyrektywy 92/59/EEC, **produktem bezpiecznym** jest taki produkt, który w normalnych lub przewidywalnych rozsądnie warunkach nie powoduje ryzyka dla konsumenta. Ponadto będzie nim także produkt, który powoduje ryzyko minimalne, możliwe jednakże do zaakceptowania ze względu na wysoki stopień ochrony bezpieczeństwa i zdrowia użytkowników. Przy dokonywaniu oceny bezpieczeństwa produktu, zgodnie ze wskazaniem dyrektywy, należy brać pod uwagę takie elementy, jak m.in.:

- skład produktu,
- opakowanie,
- instrukcję obsługi,
- potencjalne oddziaływanie na inne produkty w przypadku użycia z nimi,
- osobę ewentualnego odbiorcy produktu.

Warto nadmienić, iż zakresem dyrektywy objęte są zarówno **produkty nowe**, jak i **produkty używane** (z wyjątkami wskazanymi w art. 2 pkt. a).

Dyrektywa 92/59/EEC nakłada szereg obowiązków na producentów oraz na państwa członkowskie Unii Europejskiej. Zgodnie z postanowieniami art. 3 ust 1 dyrektywy, producenci zobowiązani są do umieszczania na rynku wspólnotowym wyłącznie produktów bezpiecznych. Produkt powinien spełniać wymagania wynikające z odpowiednich przepisów prawa europejskiego, a w ich braku – z właściwych przepisów państwa członkowskiego, na którego rynek jest wprowadzany. Warto nadmienić, iż zakres podmiotowy powyższego obowiązku został określony bardzo szeroko i obejmuje **wytwórcę produktu**, jak również (w przypadku gdy producent ma swoją siedzibę w państwie trzecim) **przedstawiciela handlowego i importera**. Wymieniony obowiązek dotyczy także innych podmiotów, których udział w procesie wprowadzania produktu na rynek może wpłynąć na jego bezpieczeństwo (art. 2 pkt. d). Na producentach ciąży także obowiązek zapewnienia konsumentom stosownych informacji w zakresie potencjalnych zagrożeń wynikających z użycia produktu oraz ewentualnych zalecanych środków ostrożności. Należy jednakże podkreślić, iż podanie tych informacji nie zwalnia producentów z odpowiedzialności za produkt.

Szczególne obowiązki nałożone są również na **sprzedawców**, zgodnie bowiem z postanowieniami art. 3 ust 3 dyrektywy mają oni m.in. obowiązek działania z należytą starannością, tak, by nie dostarczać na rynek towarów, o których wiedzą lub mogli się dowiedzieć (biorąc pod uwagę

swą wiedzę i doświadczenie zawodowe), że nie spełniają podstawowych warunków bezpieczeństwa.

Państwa członkowskie zostały zobowiązane do przyjęcia odpowiednich przepisów wdrażających postanowienia omawianej dyrektywy do prawa krajowego do 29 czerwca 1994 r. (wykaz przepisów krajowych implementujących dyrektywę 92/59/EEC zamieszczamy w załączniku do niniejszego opracowania). Dyrektywa nakłada na państwa członkowskie obowiązek stworzenia właściwych procedur administracyjnych, tak by towary umieszczane na rynku spełniały wymogi bezpiecznego produktu. W szczególności zostały zobowiązane do utworzenia odpowiednich organów krajowych, których głównym celem będzie kontrola produktów pojawiających się na rynku pod kątem ich zgodności z wymogami bezpieczeństwa. Przedmiotowe instytucje zostały ponadto wyposażone w kompetencje do nakładania kar na producentów produkujących produkty niebezpieczne. Stworzono również procedury przesyłania informacji o produktach stwarzających zagrożenie dla zdrowia i bezpieczeństwa konsumentów.

III. Proponowane zmiany w prawie Wspólnot Europejskich

W czerwcu 2000 r. Komisja Europejska przedstawiła projekt nowej dyrektywy dotyczącej bezpieczeństwa produktu, obecnie jest on przedmiotem dalszych prac legislacyjnych². Zgodnie z założeniami autorów, nowa dyrektywa winna być włączona do krajowych porządków prawnych państw członkowskich do dnia 1 stycznia 2003 roku.

Projekt dyrektywy powiela szereg postanowień zawartych w przedstawionej powyżej dyrektywie 92/59/EEC. Wprowadzone modyfikacje wynikają przede wszystkim z doświadczeń związanych ze stosowaniem dotychczasowych uregulowań. Doprecyzowaniu ulegają postanowienia art. 1 i art. 2 dyrektywy, w szczególności jeśli chodzi o kwestie związane z zakresem jej stosowania (m.in. relacje z dyrektywami sektorowymi, regulującymi bezpieczeństwo określonych kategorii produktów). Ponadto, projekt przewiduje rozwiązania proceduralne w zakresie standaryzacji (art. 4). Istotną cechą nowych uregulowań są postanowienia mające na celu polepszenie przepływu informacji o produktach niebezpiecznych. Autorzy

² COM (2000) 139 final/2.

proponują modyfikacje dotychczasowego systemu przekazywania wiadomości w rzeczonym zakresie. Projektowana dyrektywa nakłada na producentów oraz sprzedawców obowiązek natychmiastowego informowania właściwych organów administracji o niebezpiecznych produktach znajdujących się w obrocie (art. 5 ust. 3). Państwa członkowskie Unii Europejskiej powinny zapewnić konsumentom prawo skargi do odpowiednich organów zajmujących się kwestiami bezpieczeństwa produktu (art. 9 ust. 3).

Warto odnotować, iż zgodnie z postanowieniami art. 12 ust. 4 dyrektywy, możliwe jest rozszerzenie zakresu stosowania systemu szybkiej wymiany informacji o produktach niebezpiecznych (RAPEX) także na państwa kandydujące do członkostwa w Unii Europejskiej oraz inne państwa trzecie.

IV. Uregulowania polskiej ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów

Ustawa z dnia 22 stycznia 2000 r o ogólnym bezpieczeństwie produktów³ wdraża do polskiego systemu prawnego postanowienia omówionej powyżej dyrektywy 92/59/EEC. Podobnie jak jest to w prawie wspólnotowym, ustawa ma charakter ramowy i nie narusza postanowień dotyczących szczegółowych kwestii bezpieczeństwa określonych kategorii produktów. Zgodnie z postanowieniami art. 1 ustawy określa ona:

- a. ogólne wymagania dotyczące produktów,
- b. zasady oraz odpowiednie mechanizmy przeciwdziałania naruszeniom tych wymogów,
- c. kompetencje organów administracyjnych właściwych ds. nadzoru nad bezpieczeństwem produktów.

Produktem jest nowa albo używana rzecz ruchoma (w tym energia), przeznaczona dla użytkowania przez konsumentów (nadająca się do takiego użytku), dostarczana przez producenta zarówno odpłatnie, jak i nieodpłatnie. W przypadku rzeczy używanych, zakresem ustawy nie są objęte rzeczy *wprowadzane na rynek jako antyki albo jako rzeczy wymagające naprawy lub remontu przed użyciem, jeżeli dostarczający powiadomił konsumenta o właściwościach tych rzeczy*. Analogicznie do odpowiednich postanowień dyrektywy 92/59/EEC, ustawa w bardzo szeroki sposób defi-

³ DzU Nr 15/2000, poz. 179.

niuje pojęcie **producenta** produktu. Jest nim zarówno wytwórca produktu, jak i podmiot podający się za wytwórcę (tj. umieszczający na produkcie stosowną informację), importer oraz każdy, (...) *kto prowadząc działalność gospodarczą może wpływać na bezpieczeństwo produktu.*

Za **produkt bezpieczny**, uważany jest produkt, który w zwykłych bądź też dających się przewidzieć warunkach nie powoduje zagrożenia dla konsumentów lub też rodzi znikome zagrożenie, *dające się pogodzić z jego zwykłym używaniem i uwzględniające wysoki poziom wymagań dotyczących ochrony bezpieczeństwa, życia lub zdrowia ludzkiego* (art. 4 ust. 1). Dokonując oceny produktu pod kątem jego bezpieczeństwa, należy brać pod uwagę m.in. osobę potencjalnego konsumenta, cechy oraz właściwości produktu (m.in. skład, wykończenie, opakowanie), oddziaływanie na inne produkty, czy też wygląd produktu. Zgodnie z postanowieniami art. 5 ustawy, produkt powinien spełniać wymogi bezpieczeństwa przewidziane w odpowiednich uregulowaniach. W razie ich braku odniesieniem są Polskie Normy lub też inne specyfikacje techniczne.

Podobnie jak jest to w przypadku dyrektywy 92/59/EEC, także polska ustawa o ogólnym bezpieczeństwie produktów nakłada na producenta i sprzedawcę liczne obowiązki. Dla producenta podstawowe znaczenie ma obowiązek wprowadzania do obrotu produktów bezpiecznych (art. 8). Ponadto producent powinien:

- zapewniać konsumentom, jak również sprzedawcom odpowiednie informacje dotyczące ewentualnych zagrożeń związanych z używaniem produktu oraz możliwości przeciwdziałania im,
- podejmować właściwe działania o charakterze zapobiegawczym (m.in. testować próbki produktów czy też poddawać analizie informacje nadsyłane przez konsumentów),
- w przypadku gdy produkt będący na rynku stwarza zagrożenie dla życia i zdrowia konsumentów, podejmować działania mające na celu wycofanie go z obrotu,
- informować właściwe organy administracyjne o zagrożeniach wynikających z używania danego produktu.

Należy dodać, iż wskazane powyżej informacje dla konsumentów oraz oznaczenia na produktach (pozwalające na ich identyfikację) należy zamieszczać w języku polskim (art. 9 ust. 2).

Ustawa nakłada również określone obowiązki na **sprzedawców produktów**. Przede wszystkim nie powinni dostarczać produktów nie spełniających wymogów bezpieczeństwa, ponadto zobowiązani są przyjmować

od konsumentów wiadomości o zagrożeniach, a następnie przekazywać je producentom oraz właściwym organom ds. ochrony konsumenta.

Ustawa o bezpieczeństwie produktu wprowadza proceduralne mechanizmy kontroli bezpieczeństwa **produktów wprowadzanych do obrotu oraz będących już na rynku**. Nadzór nad rzeczonymi kwestiami sprawuje **Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumenta** przy pomocy **Inspekcji Handlowej**. Zgodnie z postanowieniami art. 13 ustawy, *organ nadzoru podejmuje środki (...) odpowiednie do stopnia zagrożenia powodowanego przez produkty*. W przypadku produktu, który dopiero będzie wprowadzony do obrotu, właściwy organ nadzoru w uzasadnionych przypadkach (tj. gdy produkt nie będzie spełniał wymogów bezpieczeństwa) może zobowiązać producenta do poddania produktu badaniom (na koszt producenta), jak również zakazać na ten czas prezentowania oraz oferowania produktu. Organ nadzoru może także zakazać wprowadzania produktu do obrotu do momentu spełnienia wymogów bezpieczeństwa. Gdy produkt, będący na rynku, nie spełnia wymogów bezpieczeństwa, organom nadzoru przysługuje szeroki wachlarz instrumentów służących zapewnieniu bezpieczeństwa produktów znajdujących się w obrocie. Obejmuje on m.in.:

- zobowiązanie producenta do poddania produktu odpowiednim badaniom,
- nakazanie producentowi podania we wskazany sposób odpowiednich ostrzeżeń do publicznej wiadomości,
- nałożenie na producenta obowiązku informowania we wskazany sposób konsumentów o danym produkcie,
- nakazanie zapewnienia zgodności produktu z wymogami bezpieczeństwa,
- nakazanie producentowi wycofania produktu z obrotu,
- nakazanie w określonych sytuacjach wycofania produktu z obrotu.

W sytuacji, gdy producent we wskazanym terminie nie przedstawi swojego stanowiska w przedmiocie żądań organu nadzorczego albo też odmówi ich uwzględnienia, organ nadzoru może nałożyć rzeczone obowiązki w trybie decyzji administracyjnej. Należy dodać, iż producentowi przysługuje prawo skargi od decyzji do Naczelnego Sądu Administracyjnego.

Pracownikom Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumenta oraz Inspekcji Handlowej przysługują uprawnienia do przeprowadzania kontroli bezpieczeństwa produktów. W związku z powyższym przysługuje im m.in. prawo wstępu do pomieszczeń przedsiębiorcy czy też pobrania oraz zabezpieczenia próbek produktów (art. 18 ust. 3).

Na mocy postanowień ustawy o bezpieczeństwie produktu powołano do życia **Krajowy System Informowania o Produktach Niebezpiecznych** oraz **Krajowy System Monitorowania Wypadków Konsumentów**.

CZĘŚĆ DRUGA

ODPOWIEDZIALNOŚĆ ZA PRODUKT W PRAWIE WSPÓLNOT EUROPEJSKICH I W PRAWIE POLSKIM

I. Wprowadzenie

Bez wątplenia dyrektywa 85/374/EEC o odpowiedzialności za produkt wadliwy⁴ należy do najważniejszych elementów wspólnotowego prawa ochrony konsumenta. Jej przyjęcie poprzedzone było blisko dziesięcioletnimi pracami legislacyjnymi; podobnie długi był też okres implementacyjny przedmiotowej dyrektywy do prawa krajowego państw członkowskich (wykaz krajowych aktów prawnych zamieszczamy w załączniku do niniejszego opracowania). Ostatnim państwem, które włączyło odpowiednie postanowienia do prawa krajowego, była Francja (uczyniła to w 1999 roku, czyli w 4 lata po wskazanym terminie). Poniżej zamieszczamy analizę kluczowych założeń dyrektywy oraz polskich uregulowań w omawianym zakresie. Uzupełnieniem rozważań są informacje dotyczące proponowanych zmian w prawie Wspólnot Europejskich.

II. Uregulowania dyrektywy 85/374/EEC o odpowiedzialności za produkt wadliwy

Zgodnie z postanowieniami art. 1 dyrektywy, producent ponosi odpowiedzialność za szkodę wyrządzoną przez wytworzony przezeń wadliwy produkt. Producentem, w rozumieniu dyrektywy 85/374/EEC, jest wytwórca gotowego produktu oraz jego części składowych, jak również podmiot, który umieszcza swój znak towarowy na produkcie i podaje się za producenta. W sytuacji, gdy producent nie jest znany, zgodnie z postanowieniami art. 3 ust. 3 dyrektywy 85/374/EEC odpowiedzialność spoczywa również na dostawcy lub importerze produktu. Należy podkreślić, iż może być ona wyłączona w sytuacji, gdy w odpowiednim czasie dana osoba przekazuje informacje o producencie poszkodowanemu konsumentowi. Dyrekty-

⁴ *Council Directive 85/374/EEC on the approximation of the laws, regulations and administrative provisions of the Member States concerning liability for defective products*, Dziennik Urzędowy Wspólnot Europejskich, seria L nr 210/85, s. 29.

wa dopuszcza odpowiedzialność solidarną za szkodę wyrządzoną przez produkt wadliwy.

Zakres przedmiotowy dyrektywy 85/374 obejmuje ruchomości, w tym elektryczność oraz, od roku 1999, także nieprzetworzone produkty rolne.

Produkt należy uznać za niebezpieczny, jeśli nie spełnia warunków bezpieczeństwa, których mógł oczekiwać konsument w oparciu o jego wygląd, cel, w jakim miał być użyty oraz czas, kiedy został włączony do obrotu. Należy podkreślić, iż w przypadku wszelkich szkód ciężar dowodu spoczywa na poszkodowanym konsumentcie, który, zgodnie z postanowieniami art. 4 dyrektywy, musi udowodnić swoją stratę, defekt produktu oraz związek przyczynowy między wadą a szkodą.

Za produkt wadliwy producent ponosi **odpowiedzialność na zasadzie ryzyka**. Dyrektywa 85/374/EEC przewiduje jednakże szereg okoliczności egzoneracyjnych. Producent nie ponosi odpowiedzialności, gdy wykaże, że:

- to nie on włączył wadliwy produkt do obrotu,
- zaistniały defekt nie istniał w momencie wejścia towaru na rynek,
- towar nie został wyprodukowany dla celów handlowych,
- defekt jest rezultatem stosowania bezwzględnie wiążących wadliwych norm wydawanych przez państwa członkowskie (art. 7).

Fakultatywnie (pozostawiając swobodę w zakresie implementacji państwom członkowskim) dyrektywa dopuszcza także korzystanie z tzw. ryzyka postępu. W sytuacji, gdy producent wykaże, iż stan wiedzy w momencie włączenia towaru do obrotu nie pozwalał na zidentyfikowanie defektu, jego odpowiedzialność zostanie wyłączona. Należy podkreślić, iż odpowiedzialność producenta może ulec odpowiednio ograniczeniu, jeżeli poza wadą produktu zostanie również wykazana wina osoby poszkodowanej. Zgodnie z postanowieniami art. 12 dyrektywy, nie można na drodze umownej ograniczyć lub wyłączyć odpowiedzialności producenta.

Uprawnienia konsumenckie wynikające z postanowień dyrektywy są czasowo ograniczone. Producent ponosi bowiem odpowiedzialność tylko do 10 lat od momentu wprowadzenia wadliwego produktu na rynek. Ponadto, konsument może dochodzić swoich praw wynikających z dyrektywy w terminie do 3 lat od momentu, w którym dowiedział się lub z łatwością mógł się dowiedzieć o zaistniałej szkodzie.

III. Proponowane zmiany w prawie Wspólnot Europejskich

Zielona Księga opublikowana przez Komisję Europejską jest punktem wyjścia dla ewentualnych zmian wspólnotowego prawa ochrony konsumenta⁵. W istocie dokument ten wskazuje rozwiązania dyrektywy 85/374/EEC, które mogłyby w przyszłości podlegać odpowiednim modyfikacjom.

Komisja Europejska zwraca uwagę m.in. na doniosłą praktycznie kwestię ciężaru dowodu. Podmiot poszkodowany musi bowiem, w świetle omówionych powyżej postanowień, wykazać związek przyczynowy między wadliwością produktu oraz poniesioną szkodą. W rzeczywistości, ze względu na niezbędną wiedzę specjalistyczną, konsument może mieć w istotny sposób utrudnioną drogę w egzekwowaniu swoich uprawnień. W związku z powyższym Komisja poddaje pod dyskusję kilka rozwiązań, m.in. określenie ewentualnych minimalnych granic prawdopodobieństwa, które muszą zostać udowodnione (*degree of necessary proof*), nałożenie na producenta obowiązku dostarczenia wszelkiej niezbędnej dokumentacji dla potrzeb poszkodowanego konsumenta lub też nałożenie (w określonych okolicznościach) na producenta obowiązku poniesienia kosztów związanych z przeprowadzeniem niezbędnych ekspertyz.

Inną kwestią, która stała się przedmiotem wywodów autorów Zielonej Księgi, były okoliczności wyłączające odpowiedzialność producenta, w szczególności zaś tzw. ryzyko postępu. W obowiązującym stanie prawnym państwom członkowskim pozostawiono swobodę w zakresie implementacji przedmiotowych postanowień do prawa krajowego. W oparciu o dotychczasowe doświadczenia należy, zdaniem Komisji, rozpatrywać ewentualne uchylenie powyższej klauzuli. Otwartym pozostaje pytanie, w jaki sposób taka zmiana wpłynęłaby na działalność przedsiębiorstw, w szczególności zaś na ich aktywność w zakresie innowacyjności.

Zgodnie z postanowieniami art. 9 producent ponosi odpowiedzialność za szkody, których wartość przekracza 500 EURO. Wspólnotowy legislator pozostawił państwom członkowskim swobodę co do wprowadzenia do krajowych porządków prawnych postanowień odnośnie górnej granicy odpowiedzialności w wysokości 70 mln EURO (w praktyce z powyższej możliwości skorzystały jedynie Niemcy, Hiszpania oraz Portugalia). W trakcie prac legislacyjnych w ubiegłym roku podniesiono kwestię uchylenia „dolnego” progu odpowiedzialności oraz podniesienia górnego do 140 mln

⁵ COM (1999) 396 final.

EURO. Jednakże, jak zauważa Komisja Europejska, wobec praktyki państw członkowskich należy zastanowić się nad całkowitym zniesieniem powyższych ograniczeń finansowych.

Autorzy Zielonej Księgi biorą również pod uwagę możliwość wydłużenia okresu w którym producent ponosi odpowiedzialność do lat dwudziestu. Powyższą propozycję uzasadnia się istnieniem tzw. ukrytych wad produktu (*hidden defects*).

Jak wskazaliśmy powyżej, obecnie – poza producentem wadliwego produktu – odpowiedzialność ponosić mogą również inne podmioty. W obliczu praktyki państw członkowskich (tu podaje się przykłady Włoch, Niemiec oraz Belgii) Komisja poddaje pod dyskusję rozciągnięcie odpowiedzialności za produkt wadliwy na wszystkie podmioty obecne w procesie produkcyjnym (ograniczając, rzecz jasna, odpowiedzialność do wad powstałych na właściwym im etapie produkcji). Jednocześnie, ze względu na dobro konsumentów, powstaje pytanie, czy prawo do uchylenia się od odpowiedzialności poprzez notyfikację dostawcy i importera powinno być ograniczone czasowo.

Autorzy Zielonej Księgi podnoszą również inną istotną kwestię – zakresu przedmiotowego dyrektywy. Jako, że w odniesieniu do odpowiedzialności za wadliwe usługi planowane jest przyjęcie odrębnego aktu prawnego, powstaje pytanie, czy dyrektywa 85/374/EEC swoim zakresem powinna również obejmować nieruchomości (w szczególności jeśli chodzi o odpowiedzialność wykonawcy prac budowlanych).

Rozważana jest również kwestia objęcia producenta odpowiedzialnością za szkody niematerialne powstałe w wyniku użycia wadliwego produktu. W obecnym stanie prawnym, zgodnie z postanowieniami art. 9 dyrektywy, producent ponosi odpowiedzialność za szkody materialne poniesione przez konsumenta (śmierć, kalectwo, uszczerbek majątkowy).

Komisja Europejska wskazuje ponadto na potrzebę objęcia ewentualnymi pracami legislacyjnymi również kwestii posiadania przez producentów finansowych zabezpieczeń potencjalnych konsumenckich roszczeń oraz łatwiejszego dostępu do sądu dla poszkodowanych w sprawach objętych zakresem przedmiotowej dyrektywy.

IV. Uregulowania Kodeksu cywilnego w zakresie odpowiedzialności producenta za produkt niebezpieczny

Ustawa z dnia 2 marca 2000 r. o ochronie niektórych praw konsumentów oraz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny⁶ włącza do polskiego systemu prawnego cztery wspólnotowe dyrektywy z zakresu ochrony konsumenta. Są to:

- dyrektywa 85/577/EEC o ochronie konsumentów w umowach zawieranych poza lokalem handlowym,
- dyrektywa 97/7/EC o ochronie konsumenta w umowach zawieranych na odległość,
- dyrektywa 93/13/EEC o niedozwolonych klauzulach umownych w umowach konsumenckich,
- dyrektywa 85/374/EEC o odpowiedzialności za produkt wadliwy.

Wskazana ustawa w interesującym nas zakresie odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez niebezpieczny produkt nowelizuje Kodeks cywilny z 1964 r (KC).

Zgodnie z postanowieniami art. 449 § 1 KC *kto wytwarza w zakresie swojej działalności gospodarczej (producent) produkt niebezpieczny, odpowiada za szkodę wyrządzoną komukolwiek przez ten produkt*. Produktem, w rozumieniu KC są ruchomości (również połączone z inną rzeczą), w tym energia elektryczna oraz zwierzęta. Produktem niebezpiecznym, jest produkt, który w normalnym użyciu nie zapewnia oczekiwanego bezpieczeństwa. Analogicznie do uregulowań dyrektywy 85/374/EEC, KC przewiduje **odpowiedzialność producenta na zasadzie ryzyka**. Solidarną odpowiedzialność ponoszą również wytwórca materiału, surowca lub też części składowej produktu, importer oraz podmiot, który, umieszczając na produkcie swoją nazwę, znak towarowy albo też inną informację, podaje się za producenta. KC wprowadza domniemanie, iż ów niebezpieczny produkt, który spowodował szkodę, został wyprodukowany, a następnie włączony do obrotu przez producenta w ramach prowadzonej przez niego działalności gospodarczej. Producent może zostać zwolniony od odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt, jeśli zostanie wykazane, że:

- nie on wprowadził dany produkt do obrotu,
- włączenie produktu do obrotu nastąpiło poza zakresem działalności gospodarczej producenta,

⁶ DzU Nr 22/2000, poz. 271.

- właściwości produktu były rezultatem zastosowania przepisów prawa,
- biorąc pod uwagę stan nauki i techniki, nie można było przewidzieć niebezpieczeństwa danego produktu (ryzyko postępu).

Należy podkreślić, iż odpowiedzialność producenta nie może być ograniczona lub wyłączona w drodze umownej. Analogicznie do postanowień prawa wspólnotowego, odpowiedzialność w tym trybie obejmuje wyłączenie szkody będące równowartością lub przekraczające 500 EURO.

Roszczenie o odszkodowanie z tytułu szkody wyrządzonej przez produkt niebezpieczny ulega przedawnieniu w terminie 3 lat od momentu, w którym osoba dowiedziała się o szkodzie. Należy dodać, że producent może ponieść odpowiedzialność za produkt przez 10 lat od momentu wprowadzenia go do obrotu.

BIBLIOGRAFIA:

- M. Jagielska, *Odpowiedzialność za produkt*, wyd. I, Wydawnictwo Zakamycze, Kraków 1999 r.;
- A. Łazowski, *Bezpieczeństwo produktu*, w: *Gazeta Prawna* nr 41 (292)/1999;
- E. Łętowska, *Prawo umów konsumenckich*, wyd. I, Wydawnictwo CH BECK, Warszawa 1999 r.;
- E. Łętowska, *Ustawa o ochronie niektórych praw konsumentów. Komentarz*, wyd. I, Wydawnictwo CH BECK, Warszawa 2000 r.

Załącznik I – akty prawne

DYREKTYWA RADY nr 92/59/EWG z dnia 29 czerwca 1992 dotycząca ogólnego bezpieczeństwa produktu

RADA UNII EUROPEJSKIEJ

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, a w szczególności art. 100a tego Traktatu, uwzględniając wniosek Komisji⁷, we współpracy z Parlamentem Europejskim⁸, mając na uwadze opinię Komitetu Ekonomiczno-Społecznego⁹, a także biorąc pod uwagę co następuje:

Ważną sprawą jest przyjęcie środków, których zadaniem jest stopniowe ustanawianie rynku wewnętrznego w okresie upływającym dnia 31 grudnia 1992. Rynek wewnętrzny stanowić będzie obszar bez wewnętrznych granic, w ramach którego zapewniony jest swobodny przepływ towarów, osób, usług i kapitału.

Niektóre państwa członkowskie przyjęły równoległe ustawodawstwo z zakresu bezpieczeństwa produktu, w szczególności nakładające na podmioty gospodarcze powszechny obowiązek sprzedaży tylko produktów bezpiecznych. Przepisy tego ustawodawstwa różnią się pod względem stopnia ochrony zapewnianej osobom. Różnice tego rodzaju oraz brak ?ustawodawstwa w pozostałych państwach członkowskich mogą spowodować powstanie barier w handlu i zachwianie konkurencji w ramach rynku wewnętrznego.

Bardzo trudno jest przystosować ustawodawstwo Wspólnoty w odniesieniu do każdego istniejącego lub przyszłego produktu. Istnieje zapotrzebowanie na oparte na szerokich podstawach ramy prawne? charakteru, określające postępowanie z tymi produktami oraz zapełniające luki w istniejącym lub mającym wejść w życie ustawodawstwie z tej dziedziny,

⁷ DzUWE Nr C 156, z 27.06.1990, str. 8.

⁸ DzUWE Nr C 96, z 17.04.1990, str. 283 oraz Decyzja z dnia 11 czerwca 1992 (jeszcze nie opublikowana w Dzienniku Urzędowym UE.

⁹ DzUWE Nr C 75, z 26.03.1990, str. 1.

szczególnie pozwalające zapewnić wysoki poziom ochrony bezpieczeństwa i zdrowia osób, jak wymaga tego artykuł 100 a (3) Traktatu;

Niezbędne jest zatem ustanowienie na szczeblu Wspólnoty ogólnych wymagań bezpieczeństwa odnośnie każdego produktu wprowadzanego na rynek, który przeznaczony jest dla konsumentów lub prawdopodobnie będzie przez nich użyty. Niektóre używane towary powinny być mimo wszystko wykluczone ze względu na ich charakter;

Urządzenia produkcyjne, środki trwałe i inne produkty używane wyłącznie w kontekście handlowym lub biznesowym nie są objęte niniejszą dyrektywą;

Wobec braku bardziej szczegółowych przepisów bezpieczeństwa w ramach regulacji wspólnotowych obejmujących dane produkty powinno się stosować przepisy niniejszej dyrektywy;

Jeżeli istnieją szczegółowe, całkowicie zharmonizowane przepisy prawa Wspólnoty, a w szczególności przepisy przyjęte na bazie nowego podejścia, które ustanawiają zobowiązania odnośnie bezpieczeństwa produktu, dalsze zobowiązania nie powinny być nakładane na podmioty gospodarcze w odniesieniu do wprowadzania na rynek produktów objętych tymi przepisami;

Jeżeli przepisy szczegółowych regulacji wspólnotowych obejmują tylko niektóre aspekty bezpieczeństwa lub niektóre kategorie ryzyka w odniesieniu do danych produktów, to obowiązki podmiotów gospodarczych w odniesieniu do tych zagadnień określone są wyłącznie przez te przepisy;

Stosownym jest uzupełnienie obowiązku przestrzegania ogólnych wymagań bezpieczeństwa poprzez zobowiązanie podmiotów gospodarczych do dostarczania konsumentom odpowiedniej informacji i stosowania środków wspólnych z cechami produktów, umożliwiających konsumentom uzyskanie informacji na temat zagrożeń jakie mogą przedstawiać sobą te produkty;

Wobec braku szczegółowych regulacji, powinny zostać zdefiniowane kryteria oceny bezpieczeństwa produktu;

Państwa członkowskie muszą ustanowić organy odpowiedzialne za monitorowanie bezpieczeństwa produktu upoważnione do podejmowania odpowiednich środków;

Koniecznym jest, szczególnie w odniesieniu do podejmowanych środków, wykorzystanie władzy państw członkowskich do zorganizowania, szybko

i skutecznie, wycofania niebezpiecznych produktów już znajdujących się na rynku;

W celu zachowania jednolitości rynku niezbędne jest informowanie Komisji o wszelkich środkach ograniczających wprowadzanie produktu na rynek lub wymagających wycofania go z rynku, z wyjątkiem tych, które dotyczą przypadków lokalnych i ograniczonych do terytorium państwa członkowskiego. Tego rodzaju środki mogą być podjęte tylko zgodnie z postanowieniami Traktatu, a szczególnie artykułów 30 do 36 Traktatu;

Niniejsza dyrektywa stosuje się bez wpływu na zastosowanie procedur notyfikacyjnych zawartych w dyrektywie Rady nr 89/189/EWG z dnia 28 marca 1983 roku ustanawiającej tryb dostarczania informacji w dziedzinie norm i przepisów technicznych¹⁰ oraz w decyzji Komisji nr 88/383/EWG z dnia 24 lutego 1988 zapewniającej poprawę informacji na temat bezpieczeństwa, zdrowia i higieny pracy¹¹;

Skuteczna kontrola bezpieczeństwa produktu wymaga ustanowienia na szczeblu krajowym i wspólnotowym systemu szybkiej wymiany informacji w sytuacjach zagrożenia ze strony bezpieczeństwa produktu. Dlatego tryb ustanowiony decyzją Rady nr 89/45/EWG z dnia 21 grudnia 1988 dotyczącą wspólnotowego systemu szybkiej wymiany informacji o niebezpieczeństwach wynikających z użytkowania towarów konsumpcyjnych¹² powinien być włączony do niniejszej dyrektywy, a ww. decyzja powinna zostać uchylona. Niniejsza dyrektywa powinna też objąć szczegółowe postępowanie przyjęte mocą ww. decyzji oraz upoważnić Komisję wspomaganą przez komitet do dostosowania tego postępowania;

Analogiczne procedury notyfikacyjne istnieją już dla leków, co ustanawiają dyrektywy nr 75/319/EWG¹³ i 81/851/EWG¹⁴, dla chorób zwierzęcych zawarte są w dyrektywie nr 82/894/EWG¹⁵, dla produktów pochodzenia zwierzęcego objęte są dyrektywą nr 89/662/EWG¹⁶, a także w formie systemu szybkiej wymiany informacji w przypadku zagrożeń radiologicznych, wymienionego w decyzji 87/600/Euratom¹⁷;

¹⁰ DzUWE Nr L 109, z 26.04.1983, str. 8.

¹¹ DzUWE Nr L 183, z 14.07.1988, str. 34.

¹² DzUWE Nr L 17, z 21.01.1989, str. 51.

¹³ DzUWE Nr L 147, z 9.06.1975, str. 13.

¹⁴ DzUWE Nr L 317, z 6.11.1981, str. 1.

¹⁵ DzUWE Nr L 378, z 31.12.1982, str. 58.

¹⁶ DzUWE Nr L 395, z 30.12.1989, str. 13.

¹⁷ DzUWE Nr L 371, z 30.12.1987, str. 76.

Priorytetem dla państw członkowskich jest przyjęcie, zgodnie z Traktatem, a szczególnie artykułami 30 do 36 Traktatu, stosownych środków w odniesieniu do produktów niebezpiecznych występujących na ich terytorium;

W takiej sytuacji decyzje podjęte w sprawie konkretnego produktu różnią się w poszczególnych państwach członkowskich. Różnice takie mogą spowodować nierówności nie do zaakceptowania w ochronie konsumenta i stwarzać bariery w handlu na obszarze Wspólnoty;

Niezbędnym może być uporanie się z wieloma problemami dotyczącymi bezpieczeństwa produktu, które wpływają lub w najbliższej przyszłości mogą mieć wpływ na całość lub dużą część Wspólnoty. Ze względu na charakter problemów bezpieczeństwa stwarzanych przez produkt, nie mogą one być skutecznie załatwione metodą współmierną z pilnością sprawy przy zastosowaniu postępowania wynikającego z właściwych przepisów prawa wspólnotowego, mających zastosowanie odnośnie danych produktów lub kategorii produktów;

Dlatego niezbędne jest zapewnienie odpowiedniego mechanizmu pozwalającego, w ostateczności, na przyjęcie środków stosowanych w całej Wspólnocie, w formie decyzji skierowanych do państw członkowskich celem uporania się z wyżej wymienionymi sytuacjami. Decyzja taka nie jest bezpośrednio stosowana do podmiotów gospodarczych i musi być wcielona do krajowych instrumentów prawnych. Środki przyjęte mocą takiej procedury mogą być jedynie środkami przejściowymi, które powinny być podjęte przez komisję wspomaganą przez komitet przedstawicieli państw członkowskich. Ze względu na współpracę z państwami członkowskimi, stosowne jest zapewnienie komitetu regulacyjnego zgodnie z procedurą III(b) decyzji nr 87/373/EWG¹⁸;

Niniejsza dyrektywa nie ma wpływu na prawa poszkodowanych w rozumieniu dyrektywy Rady nr 85/374/EWG z dnia 25 lipca 1985 roku dotyczącej zbliżenia ustawodawstwa, regulacji i przepisów administracyjnych państw członkowskich w zakresie odpowiedzialności za wadliwe produkty¹⁹;

Niezbędnym jest, aby państwa członkowskie zapewniły odpowiednie środki rekompensaty przed właściwymi sądami, jeśli chodzi o działania podejmowane przez właściwe władze, które ograniczają wprowadzanie produktu na rynek lub żądają jego wycofania z rynku;

¹⁸ DzUWE Nr L 197, z 18.07.1987, str. 33.

¹⁹ DzUWE Nr L 210, z 7.08.1985, str. 29.

Stosownym jest rozpatrzenie, biorąc pod uwagę doświadczenie, ewentualnego dostosowania niniejszej dyrektywy, szczególnie jeśli chodzi o zakres jej stosowania i postanowienia w sprawie sytuacji zagrożeń i interwencji na szczeblu Wspólnoty;

Ponadto przyjęcie środków w sprawie towarów importowanych, mających na celu zapobieganie zagrożeniom bezpieczeństwa i zdrowia osób, musi być zgodne z międzynarodowymi zobowiązaniami Wspólnoty;

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

ROZDZIAŁ I

Cel – Zakres – Definicje

Art. 1

1. Celem postanowień niniejszej dyrektywy jest zapewnienie, że produkt wprowadzany na rynek jest bezpieczny.
2. Postanowienia niniejszej dyrektywy stosuje się w przypadku, kiedy nie ma specyficznych postanowień w przepisach prawa wspólnotowego, regulujących sprawy bezpieczeństwa danych produktów.

W szczególności, kiedy specyficzne przepisy prawa wspólnotowego zawierają postanowienia stawiające wymagania bezpieczeństwa produktów, postanowienia artykułów 2 do 4 niniejszej dyrektywy nie mają w żadnym wypadku zastosowania do tych produktów.

Jeżeli specyficzne przepisy prawa wspólnotowego zawierają postanowienia dotyczące tylko niektórych aspektów bezpieczeństwa produktu lub kategorii ryzyka związanych z danymi produktami, są to te postanowienia, które stosuje się do tych produktów w odniesieniu do odpowiednich aspektów bezpieczeństwa lub ryzyka.

Art. 2

Do celów niniejszej dyrektywy:

- (a) „produkt” – oznacza każdy produkt przeznaczony dla konsumentów lub mogący być użyty przez konsumentów, dostarczony za opłatą lub bezpłatnie w czasie działalności handlowej, nowy, używany lub odnowiony.

Niniejsza dyrektywa nie ma jednak zastosowania do produktów używanych dostarczanych jako antyki lub jako towary do naprawy lub

renowacji przed ich użyciem pod warunkiem, że dostawca wyraźnie informuje o tym odbiorcę;

- (b) „produkt bezpieczny” – oznacza każdy produkt, który w normalnych lub możliwych do przewidzenia warunkach użycia, łącznie z przechowywaniem, nie przedstawia żadnego zagrożenia lub jedynie minimalne zagrożenie związane z jego użytkowaniem, uważany za akceptowalny i odpowiadający wysokiemu poziomowi ochrony bezpieczeństwa i zdrowia osób, biorąc pod uwagę szczególnie następujące punkty:
- cechy produktu, łącznie z jego składem, opakowaniem, instrukcją montażu i konserwacji,
 - oddziaływanie na inne produkty, jeśli racjonalnie można przewidzieć, że będzie on używany z innymi produktami,
 - wygląd produktu, etykietowanie, wszelkie instrukcje obsługi oraz inne wskazówki lub informacje podane przez producenta,
 - kategorie konsumentów narażonych na szczególne ryzyko podczas używania produktu, szczególnie dzieci.

Możliwość osiągnięcia wyższego poziomu bezpieczeństwa lub dostępność innych produktów o niższym stopniu zagrożenia nie stanowi podstaw do uznania produktu za „niebezpieczny” lub „zagrożający”;

- (c) „produkt niebezpieczny” – oznacza każdy produkt, który nie odpowiada definicji „bezpiecznego produktu” zgodnie z punktem (b);
- (d) „producent” – oznacza:
- wytwórcę produktu, jeżeli ma on swoją siedzibę we Wspólnocie oraz każdą inną osobę podającą się za wytwórcę przez umieszczenie na produkcie swojej nazwy, znaku handlowego lub innego wyróżniającego znaku lub osobę naprawiającą ten produkt,
 - przedstawiciela wytwórcy, jeżeli wytwórca nie posiada swojej siedziby we Wspólnocie lub jeżeli nie posiada on przedstawiciela we Wspólnocie – importera produktu,
 - innych zawodowców w łańcuchu zaopatrzeniowym, w stopniu, w jakim ich działalność może mieć wpływ na cechy bezpieczeństwa produktu wprowadzanego na rynek.
- (e) „dystrybutor” – oznacza wszystkich zawodowców w łańcuchu zaopatrzeniowym, których działalność nie ma wpływu na cechy bezpieczeństwa produktu.

ROZDZIAŁ II

Ogólne wymogi bezpieczeństwa

Art. 3

1. Producenci są zobowiązani do wprowadzania na rynek tylko produktów bezpiecznych.
2. W ramach swojej działalności producenci:
 - dostarczą konsumentom odpowiednią informację, umożliwiającą im ocenę zagrożeń nieodłącznie związanych z produktem w ciągu normalnego lub w rozsądny sposób dającego się przewidzieć okresu jego użytkowania, kiedy bez odpowiednich ostrzeżeń takie zagrożenia nie są oczywiste, oraz podejmą działania przeciwko tym zagrożeniom.

Zapewnienie tego rodzaju ostrzeżeń nie zwalnia jednak żadnej osoby od stosowania się do innych wymagań zawartych w niniejszej dyrektywie,

- zastosują środki współmierne do cech dostarczanych przez siebie produktów, pozwalające im na zdobycie informacji na temat zagrożeń, jakie te produkty mogą przedstawiać oraz na podjęcie odpowiednich działań obejmujących, jeśli to konieczne, wycofanie z rynku danego produktu w celu uniknięcia tych zagrożeń.

Wyżej wymienione środki obejmują, tam gdzie to ma zastosowanie, na przykład oznakowanie produktów lub grup produktów w sposób pozwalający na ich identyfikację, wrywkowe testowanie sprzedawanych produktów, badanie zgłoszonych reklamacji oraz stałe informowanie dystrybutorów o tego rodzaju kontroli.

3. Dystrybutorzy będą zobowiązani do działania z należytą troską w celu pomocy w zapewnieniu przestrzegania ogólnych wymogów bezpieczeństwa, szczególnie poprzez niedostarczanie produktów, o których wiedzą lub powinni domniemywać na podstawie posiadanych informacji oraz jako profesjonaliści, że nie stosują się do tych wymogów. W szczególności w ramach swojej działalności będą oni uczestniczyć w kontroli bezpieczeństwa produktów wprowadzanych na rynek, zwłaszcza poprzez przekazywanie informacji na temat zagrożeń stwarzanych przez produkt oraz współpracę w działaniach podejmowanych w celu uniknięcia tych zagrożeń.

Art. 4

1. Jeżeli nie istnieją specyficzne przepisy Wspólnoty dotyczące bezpieczeństwa produktów o których mowa, produkt będzie uważany za bezpieczny, jeżeli odpowiada właściwym przepisom prawa krajowego państwa członkowskiego, na terytorium którego produkt ten jest w obrocie; przepisy te będą sformułowane zgodnie z Traktatem, a w szczególności z jego artykułami 30 i 36, i ustanowią wymagania odnośnie zdrowia i bezpieczeństwa, które ten produkt musi spełniać, aby mógł być sprzedawany.
2. W przypadku braku specyficznych przepisów, o których mowa w punkcie 1, zgodność produktu z ogólnymi wymogami bezpieczeństwa będzie oceniana przy uwzględnieniu dobrowolnych norm krajowych mających moc normy europejskiej lub – jeśli takie istnieją – technicznych specyfikacji Wspólnoty, lub wobec ich braku – norm przyjętych w państwie członkowskim, w którym produkt jest w obrocie, lub kodeksów prawidłowego postępowania w sprawach zdrowia i bezpieczeństwa w danych sektorach, lub odzwierciedlających stan wiedzy i techniki, oraz bezpieczeństwo, którego konsumenci w sposób zasadny mogą oczekiwać.
3. Zgodność produktu z przepisami wymienionymi w punkcie 1 lub 2 nie będzie stanowić przeszkody dla właściwych władz państw członkowskich w podjęciu odpowiednich środków w celu nałożenia ograniczeń we wprowadzaniu go na rynek lub nakazania wycofania go z rynku, jeżeli istnieje dowód – mimo takiej zgodności – że jest on niebezpieczny dla zdrowia i bezpieczeństwa konsumentów.

ROZDZIAŁ III

Obowiązki i prawa państw członkowskich

Art. 5

Państwa członkowskie przyjmą niezbędne ustawy, rozporządzenia i przepisy administracyjne, aby producenci przestrzegali obowiązków wynikających z niniejszej dyrektywy w taki sposób, aby produkty wprowadzane na rynek były produktami bezpiecznymi.

W szczególności państwa członkowskie ustanowią lub mianują władze zobowiązane do kontrolowania zgodności produktów z obowiązkiem wprowadzania na rynek tylko produktów bezpiecznych i zapewnia tym wła-

dzom konieczne uprawnienia do podejmowania odpowiednich środków nałożonych na nie postanowieniami niniejszej dyrektywy, łącznie z możliwością nałożenia odpowiednich sankcji karnych w przypadku nieprzestrzegania zobowiązań wynikających z niniejszej dyrektywy. Państwa członkowskie powiadomią Komisję o tych władzach, Komisja przekaze tę informację innym państwom członkowskim.

Art. 6

1. Do celów artykułu 5 państwa członkowskie będą posiadać niezbędne uprawnienia, działając zgodnie ze stopniem zagrożenia i zgodnie z Traktatem, a w szczególności z artykułami 30 i 36 tego Traktatu, do przyjęcia odpowiednich środków między innymi w celu:
 - (a) organizacji odpowiednich kontroli cech bezpieczeństwa produktów, nawet jeżeli zostały one wprowadzone na rynek jako bezpieczne, na odpowiednią skalę, do końcowego etapu używania lub konsumpcji;
 - (b) żądania wszelkich niezbędnych informacji od zainteresowanych stron;
 - (c) pobierania próbek produktu lub linii produktu oraz poddawania ich kontrolom bezpieczeństwa;
 - (d) nakładania na sprzedaż produktu warunków wstępnym mających na celu zapewnienie bezpieczeństwa produktu i wymagania, aby do produktu dołączane były odpowiednie ostrzeżenia na temat zagrożeń, jakie może nieść ten produkt;
 - (e) wydawania zarządzeń zapewniających, żeby osoby, które mogą być narażone na zagrożenie ze strony produktu, były informowane w odpowiednim czasie i odpowiedni sposób o tym zagrożeniu, między innymi drogą publikowania specjalnych ostrzeżeń;
 - (f) tymczasowego zakazu dostarczania, oferowania dostarczenia lub wystawiania produktu lub partii produktów na okres niezbędny do przeprowadzenia różnego rodzaju kontroli, ilekroć istnieją ściśle określone logiczne wskazania, że są one niebezpieczne;
 - (g) zakazywania wprowadzania na rynek produktu lub partii produktów, co do których udowodniono że są niebezpieczne, i ustanawiania środków towarzyszących niezbędnym do zagwarantowania że taki zakaz będzie przestrzegany;
 - (h) organizowania skutecznego i bezzwłocznego wycofania niebezpiecznego produktu lub partii produktów już obecnych na rynku i – jeśli to konieczne – ich zniszczenia na odpowiednich warunkach.

2. Środki stosowane przez właściwe władze państw członkowskich na mocy niniejszego artykułu będą skierowane odpowiednio do:
 - (a) producenta
 - (b) w ramach ich indywidualnej działalności, do dystrybutorów i w szczególności do strony odpowiedzialnej za pierwszy etap dystrybucji na rynku krajowym;
 - (c) każdej innej osoby, jeśli to niezbędne, biorąc pod uwagę współpracę w działaniach podejmowanych w celu uniknięcia zagrożeń stwarzanych przez produkt.

ROZDZIAŁ IV

Zawiadamianie i wymiana informacji

Art. 7

1. Jeżeli państwo członkowskie podejmuje środki, które ograniczają wprowadzanie produktu lub partii produktów na rynek lub żąda ich wycofania z rynku, jak przewiduje to artykuł 6.1(d) do (h), i jeżeli takie zgłoszenie nie jest wymagane na mocy jakichkolwiek specyficznych przepisów Wspólnoty – państwo członkowskie poinformuje Komisję o wspomnianych środkach, podając powody dla których je przyjęło. Obowiązek ten nie ma zastosowania do przypadku, kiedy środki te odnoszą się do zdarzenia o oddziaływaniu lokalnym i w każdym przypadku ograniczonego do terytorium państwa członkowskiego, którego ono dotyczy.
2. Komisja przeprowadzi konsultacje z zainteresowanymi stronami tak szybko, jak to możliwe. Jeżeli po tych konsultacjach Komisja uzna, że środki te są uzasadnione, bezzwłocznie poinformuje ona o tym państwo członkowskie, które wszczęło to postępowanie.
3. oraz pozostałe państwa członkowskie. Jeżeli po tych konsultacjach Komisja uzna, że środki te nie są uzasadnione, bezzwłocznie poinformuje o tym państwo członkowskie, które wszczęło to postępowanie.

ROZDZIAŁ V

Sytuacje awaryjne i działania na szczeblu Wspólnoty

Art. 8

1. Jeżeli państwo członkowskie przyjmuje lub decyduje o przyjęciu na własnym terytorium pilnych środków w celu zapobieżenia, ogranicze-

nia albo narzucenia specyficznych warunków sprzedaży lub ewentualnego stosowania produktu lub partii produktów, ze względu na poważne i bezpośrednie zagrożenie dla zdrowia i bezpieczeństwa konsumentów stanowiące przez wspomniany produkt lub partię produktów, państwo to niezwłocznie powiadomi o tym Komisję, pod warunkiem, że obowiązek ten nie jest przewidziany w procedurach o podobnym charakterze w ramach innych instrumentów Wspólnoty.

Zobowiązanie to nie ma zastosowania jeżeli oddziaływanie zagrożenia nie wykracza, lub nie może wykroczyć poza terytorium tego państwa członkowskiego.

Bez wpływu na zastosowanie ustępu pierwszego, państwa członkowskie mogą przekazywać do Komisji wszelkie posiadane informacje dotyczące istnienia poważnego i bezpośredniego zagrożenia, przed podjęciem decyzji o zastosowaniu środków w tej sprawie.

2. W przypadku otrzymania takich informacji, Komisja sprawdzi, czy są one zgodne z postanowieniami niniejszej dyrektywy i prześle je do innych państw członkowskich, które w zamian bezzwłocznie poinformują Komisję o wszelkich podjętych środkach.
3. Szczegółowe procedury systemu informacyjnego Wspólnoty opisanego w niniejszym artykule zawarte są w załączniku. Będą one zastosowane przez Komisję zgodnie z trybem opisanym w artykule 11.

Art. 9

Jeżeli Komisja zostanie poinformowana, w drodze zgłoszenia dokonanego przez państwa członkowskie lub dzięki dostarczonym przez nie informacjom, w szczególności w trybie artykułu 7 lub artykułu 8, o istnieniu poważnego i bezpośredniego zagrożenia ze strony produktu dla zdrowia i bezpieczeństwa konsumentów w różnych państwach członkowskich, oraz jeżeli:

- (a) jedno lub więcej państw członkowskich zastosowało środki pociągające za sobą ograniczenia sprzedaży produktu lub nakazujące jego wycofanie z rynku, takie jak przewidziane w artykule 6.1(d) do (h);
- (b) państwa członkowskie różnią się pod względem środków zastosowanych w celu rozwiązania problemu zagrożenia o którym mowa;
- (c) z zagrożeniem nie można się uporać, ze względu na charakter kwestii bezpieczeństwa stawianej przez produkt i w sposób odpowiedni do pilności sprawy, na mocy procedur ustanowionych przez specyficzne ustawodawstwo Wspólnoty dotyczące danego produktu lub kategorii produktów; oraz

- (d) zagrożenie nie może być skutecznie wyeliminowane jedynie poprzez przyjęcie odpowiednich środków stosowanych na szczeblu Wspólnoty w celu zapewnienia ochrony zdrowia i bezpieczeństwa konsumentów oraz prawidłowego funkcjonowania wspólnego rynku,
- Komisja po konsultacji z państwami członkowskimi i na wniosek przynajmniej jednego z nich może przyjąć decyzję, zgodnie z procedurą ustanowioną w artykule 11, zobowiązującą państwa członkowskie do podjęcia tymczasowych środków spośród przewidzianych w artykule 6.1 (d) do (h).

Art. 10

1. Komisja będzie wspomagana przez Komitet Interwencyjny ds. Bezpieczeństwa Produktu, zwany dalej „Komitetem”, złożony z przedstawicieli państw członkowskich, któremu przewodniczył będzie przedstawiciel Komisji.
2. Bez wpływu na zastosowanie artykułu 9c Komitet, o którym mowa w punkcie 1 będzie ściśle współpracował z innymi komitetami powołanymi na mocy specyficznych przepisów prawa wspólnotowego celem pomocy Komisji w sprawach zdrowia i bezpieczeństwa danego produktu.

Art. 11

1. Przedstawiciel Komisji przedstawi Komitetowi projekt środków, które mają być podjęte. Po sprawdzeniu, czy projekt ten spełnia warunki wymienione w artykule 9, Komitet wyda opinię na jego temat w terminie ustalonym przez przewodniczącego stosownie do pilności sprawy, ale nie dłuższym niż miesiąc. Opinia będzie przyjęta większością głosów przewidzianą artykułem 148.2 Traktatu dla podejmowania decyzji przez Radę na wniosek Komisji. Głosy przedstawicieli państw członkowskich zasiadających w Komitecie będą ważne w sposób określony niniejszym artykułem. Przewodniczący nie bierze udziału w głosowaniu.

Komisja przyjmie omawiane środki, jeżeli będą one zgodne z opinią Komitetu. Jeżeli proponowane środki nie są zgodne z opinią Komitetu lub takiej opinii brak, Komisja niezwłocznie przedstawi Radzie propozycję dotyczącą środków, które mają być podjęte. Rada zdecydowanie kwalifikowaną większością głosów.

Jeżeli Rada nie podjęła decyzji w ciągu 15 dni od daty wpłynięcia wniosku, proponowane środki zostaną przyjęte przez Komisję, pod warunkiem, że Rada nie odrzuci ich zwykłą większością głosów.

2. Wszelkie środki przyjęte na mocy niniejszej procedury będą ważne nie dłużej niż trzy miesiące. Termin ten może być przedłużony na mocy tej samej procedury.
3. Państwa członkowskie podejmą wszelkie konieczne środki celem wdrożenia decyzji przyjętych na mocy niniejszych procedur w terminie nie przekraczającym 10 dni.
4. Właściwe władze państw członkowskich odpowiedzialne za zastosowanie środków przyjętych na mocy niniejszych procedur w ciągu jednego miesiąca dadzą wszystkim zainteresowanym stronom możliwość przedstawienia ich stanowisk oraz poinformują o tym Komisję.

Art. 12

Państwa członkowskie i Komisja podejmą niezbędne do zapewnienia, że ich urzędnicy i przedstawiciele będą zobowiązani nie ujawniać informacji zdobytych dla potrzeb niniejszej dyrektywy, które ze względu na swój charakter objęte są tajemnicą służbową, z wyjątkiem informacji dotyczących cech bezpieczeństwa danego produktu, które muszą być jawne, jeżeli wymagają tego okoliczności, celem ochrony zdrowia i bezpieczeństwa osób.

ROZDZIAŁ VI

Pozostałe informacje i przepisy końcowe

Art. 13

Niniejsza dyrektywa nie ma wpływu na zastosowanie dyrektywy nr 85/374/EWG.

Art. 14

1. Wszelkie decyzje przyjęte na mocy niniejszej dyrektywy i pociągające za sobą ograniczenia we wprowadzaniu produktu na rynek lub wymagające jego wycofania z rynku muszą zawierać odpowiednie uzasadnienie. Zainteresowana strona zostanie powiadomiona o decyzji tak szybko jak to możliwe, a decyzja będzie wskazywać procedury odwoławcze przewidziane obowiązującymi przepisami danych państw członkowskich oraz terminy składania takich odwołań.
Zainteresowane strony będą mogły, w miarę możliwości, przedstawić swoje stanowisko przed zastosowaniem danego środka. Jeżeli takich konsultacji nie przeprowadzono wcześniej z powodu pilnego charakte-

ru przyjmowanych środków, będą one przeprowadzone we właściwym czasie po zastosowaniu środka.

Środki wymagające wycofania produktu z rynku będą uwzględniać potrzebę zachęcania dystrybutorów, użytkowników i konsumentów do przyczynienia się do wdrożenia takich środków.

2. Państwa członkowskie zapewnią, żeby wszelkie środki podejmowane przez właściwe władze i pociągające za sobą ograniczenia we wprowadzaniu produktu na rynek lub wymagające jego wycofania z rynku mogły być przedmiotem odwołania u właściwych władz sądowych.
3. Wszelkie decyzje podjęte na mocy niniejszej dyrektywy i pociągające za sobą ograniczenia we wprowadzaniu produktu na rynek lub wymagające jego wycofania z rynku nie będą miały żadnego wpływu na ocenę odpowiedzialności zainteresowanej strony, w świetle krajowego prawa karnego mającego zastosowanie do danej sprawy.

Art. 15

Co dwa lata od daty przyjęcia Komisja będzie składać Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie z wdrażania niniejszej dyrektywy.

Art. 16

Cztery lata od daty, o której mowa w artykule 17.1, na podstawie sprawozdania Komisji na temat zdobytych doświadczeń oraz odpowiednich propozycji, Rada zadecyduje, czy należy dostosować niniejszą dyrektywę, szczególnie z punktu widzenia rozszerzenia jej zakresu, jak przewidują to artykuły 1.1 i 2a, oraz czy przepisy rozdziału V powinny ulec zmianie.

Art. 17

1. Najpóźniej do dnia 29 czerwca 1994 państwa członkowskie przyjmą ustawy, rozporządzenia i przepisy administracyjne niezbędne do uzyskania zgodności z niniejszą dyrektywą. Niezwłocznie poinformują o tym Komisję. Przyjęte przepisy będą obowiązywać od dnia 29 czerwca 1994.
2. W przepisach przyjmowanych przez państwa członkowskie będą znajdować się odniesienia do niniejszej dyrektywy lub takie odniesienie będzie im towarzyszyć przy ich oficjalnej publikacji. Sposoby sporządzania takich odniesień będą ustalone przez państwa członkowskie.
3. Państwa członkowskie będą przekazywać Komisji teksty przepisów ustawodawstwa krajowego przyjętego w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

Art. 18

Niniejszym decyzja nr 89/45/EWG traci moc z datą, o której mowa w artykule 17.1.

Art. 19

Niniejsza dyrektywa odnosi się do państw członkowskich.
Sporządzono w Luksemburgu, dnia 29 czerwca 1992.

W imieniu Rady
Carlos Borrego
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

SZCZEGÓŁOWY TRYB STOSOWANIA WSPÓLNOTOWEGO SYSTEMU SZYBKIEJ WYMIANY INFORMACJI OMAWIANEJ W ARTYKULE 8.1

1. System obejmuje produkty wprowadzane na rynek zdefiniowane w artykule 2a niniejszej dyrektywy.

Produkty farmaceutyczne określone w dyrektywach nr 75/319/EWG i 81/851/EWG, a także zwierzęta, do których stosuje się dyrektywę nr 82/894/EWG oraz produkty pochodzenia zwierzęcego, w zakresie objętym dyrektywą nr 89/662/EWG, jak również system dla nagłych wypadków radiologicznych, obejmujący szerokie skażenie produktów (decyzja nr 87/600/Euratom) nie wchodzi w skład tego systemu, ponieważ są objęte równoważnymi procedurami notyfikacyjnymi.
2. Głównym celem systemu jest szybka wymiana informacji w przypadku poważnego i bezpośredniego zagrożenia zdrowia i bezpieczeństwa konsumentów. Niemożliwym jest ustalenie konkretnych kryteriów precyzyjnie określających, co stanowi poważne i bezpośrednie zagrożenie; z tego względu władze krajowe będą oceniać każdy oddzielny przypadek na podstawie jego cech. Należy zauważyć, że artykuł 8 niniejszej dyrektywy dotyczy bezpośredniego zagrożenia, na jakie produkt naraża konsumentów, natomiast nie dotyczy to produktów, mogących powodować długoterminowe zagrożenie, które wymagają badań nad ewentualnymi zmianami technicznymi, które mogłyby zostać wprowadzone za pomocą dyrektyw lub norm.
3. Natychmiast po wykryciu poważnego i bezpośredniego ryzyka władze krajowe skonsultują się, w zakresie jaki jest możliwy i odpowiedni, z producentem lub dystrybutorem danego produktu. Ich punkt widzenia i przekazane szczegóły mogą być pożyteczne zarówno dla administracji państw członkowskich, jak i dla Komisji w określeniu, jakie działanie powinno być podjęte, aby zapewnić ochronę konsumenta przy najmniejszym zakłóceniu wymiany handlowej. W tym celu państwa członkowskie powinny starać się otrzymywać możliwie najwięcej informacji na temat produktu i charakteru zagrożenia, bez uszczerbku dla potrzeby prędkości działania.

4. Natychmiast po wykryciu przez państwo członkowskie poważnego i bezpośredniego zagrożenia, którego skutki sięgają lub mogłyby sięgnąć poza jego terytorium, oraz po podjęciu środków lub przyjęciu o nich decyzji, państwo członkowskie niezwłocznie poinformuje o tym Komisję. Państwo członkowskie zaznaczy, że informacje te są przekazywane zgodnie z artykułem 8 niniejszej dyrektywy. Powinno ono podać wszystkie szczegóły, zwłaszcza dotyczące:
 - (a) informacji pozwalających na identyfikację produktu;
 - (b) stwarzanego niebezpieczeństwa, łącznie z wynikami badań/analiz stosownych do oceny poziomu zagrożenia;
 - (c) charakteru zastosowanych środków lub środków, w sprawie których podjęto decyzję;
 - (d) informacji o łańcuchu zaopatrzenia, jeżeli są dostępne.Informacje te muszą być przekazane na piśmie, najlepiej teleksem lub faksem, jednak mogą być poprzedzone telefonem do Komisji. Należy pamiętać, że niezwykle ważna jest szybkość przekazywania informacji.
5. Bez wpływu na zastosowanie punktu 4, państwa członkowskie mogą przekazać, kiedy jest to stosowne, informacje do Komisji na etapie poprzedzającym przyjęcie decyzji na temat środków, które mają być podjęte. Natychmiastowy kontakt, bezpośrednio po wykryciu lub podejrzeniu zagrożenia, może rzeczywiście ułatwić działania zapobiegawcze.
6. Jeżeli państwo członkowskie uzna pewne informacje za poufne, powinno to zaznaczyć i uzasadnić swoje żądanie poufności, mając na uwadze, że konieczność podjęcia skutecznych środków dla ochrony konsumenta zwykle przeważa nad względami poufności. Powinno się także pamiętać, że w każdym przypadku zarówno Komisja jak i członkowie sieci odpowiedzialni w różnych państwach członkowskich podejmują środki zapobiegające jakimkolwiek ujawnieniom informacji, która mogłaby zaszkodzić reputacji produktu lub serii produktów.
7. Komisja zweryfikuje zgodność otrzymanych informacji z artykułem 8 niniejszej dyrektywy, skontaktuje się z zawiadamiającym państwem, jeżeli to konieczne oraz niezwłocznie przekaże te informacje teleksem lub faksem do właściwych władz innych państw członkowskich z kopią dla ich stałych przedstawicielstw. Władze te mogą być powiadomione telefonicznie, równocześnie z nadaniem teleksu. Komisja może również skontaktować się z państwem członkowskim, uważanym za kraj pochodzenia produktu, celem przeprowadzenia niezbędnych weryfikacji.

8. Równocześnie Komisja może w szczególnych okolicznościach wszcząć dochodzenie na swój własny wniosek i/lub zwołać Komitet Interwencyjny omawiany w artykule 10.1 niniejszej dyrektywy, jeżeli uzna to za konieczne oraz w celu uzupełnienia otrzymanych informacji.
W przypadku takiego dochodzenia państwa członkowskie dostarczą Komisji żądane informacje w miarę ich możliwości.
9. Pozostałe państwa członkowskie są zobowiązane, kiedy to tylko możliwe, niezwłocznie informować Komisję :
 - (a) czy produkt jest w sprzedaży na ich terytorium;
 - (b) o dodatkowych szczegółach na temat zagrożenia, łącznie z wynikami badań/ analiz przeprowadzanych celem oceny poziomu zagrożenia,oraz w każdym przypadku możliwie najszybciej informować Komisję:
 - (c) o zastosowanych środkach lub środkach, w sprawie których podjęto decyzję, w rodzaju tych, które są wymienione w artykule 8 niniejszej dyrektywy;
 - (d) kiedy produkt wspomniany w tych informacjach został znaleziony na ich terytorium, ale nie zastosowano ani nie podjęto decyzji o zastosowaniu żadnych środków, oraz uzasadnić dlaczego nie podjęto żadnych środków.
10. Biorąc pod uwagę rozwój sprawy i informacje uzyskane od państw członkowskich na mocy powyższego punktu 9 Komisja może zwołać Komitet Interwencyjny celem wymiany opinii na temat otrzymanych rezultatów oraz oceny podjętych środków. Komitet Interwencyjny może także zostać zwołany na wniosek przedstawiciela państwa członkowskiego.
11. Przy użyciu własnych procedur koordynacyjnych Komisja doloży wszelkich starań, aby:
 - (a) uniknąć niepotrzebnego dublowania postępowania w sprawie zgłoszenia;
 - (b) w pełni wykorzystać posiadane doświadczenia w ramach Komisji;
 - (c) na bieżąco w pełni informować pozostałe zainteresowane służby;
 - (d) zapewnić, aby w różnych odpowiednich komitetach były prowadzone dyskusje zgodnie z artykułem 10 niniejszej dyrektywy.
12. Jeżeli państwo członkowskie, niezależnie od wszelkich specyficznych środków podjętych z powodu poważnego i bezpośredniego zagrożenia, zamierza zmienić swoje ustawodawstwo poprzez przyjęcie spe-

cyfikacji technicznych, musi przedstawić je Komisji na etapie projektu, zgodnie z dyrektywą nr 83/189/EWG wyliczając, jeżeli to konieczne, pilne powody wymienione w artykule 9.3 tejże dyrektywy.

13. W celu zapewnienia pełnego przeglądu sytuacji, Komitet Interwencyjny będzie okresowo informowany o wszystkich otrzymanych zgłoszeniach i postępowaniu z nimi. Jeżeli chodzi o powyższe punkty 8 i 10 oraz przypadki, które wchodzą w zakres działania procedur i/lub należą do właściwości komitetów ustanowionych przez ustawodawstwo Wspólnoty, dotyczące poszczególnych produktów lub sektorów produkcji, te komitety będą włączone do sprawy. W przypadkach, kiedy Komitet Interwencyjny nie jest włączony i nie przyjęto żadnych postanowień przewidzianych punktem 11b, punkty kontaktowe będą informowane o każdej wymianie poglądów w ramach innych komitetów.
14. Obecnie istnieją dwie sieci punktów kontaktowych: sieć produktów żywnościowych i sieć produktów nieżywnościowych. Spis punktów kontaktowych oraz urzędników odpowiedzialnych za sieci z numerami telefonów, teleksów i faksów oraz adresami jest poufny i rozpowszechniany tylko wśród członków sieci. Spis ten pozwala na nawiązanie kontaktów z Komisją i pomiędzy państwami członkowskimi w celu ułatwienia wyjaśnienia szczegółów. Jeżeli w wyniku takich kontaktów pomiędzy państwami członkowskimi zostaną otrzymane nowe informacje o interesie ogólnym, państwo członkowskie, które zainicjowało nawiązanie obustronnego kontaktu poinformuje Komisję. Tylko informacje otrzymane lub potwierdzone poprzez punkty kontaktowe w państwach członkowskich mogą zostać uznane za otrzymane drogą procedury szybkiej wymiany informacji.

Co roku Komisja przeprowadzi przegląd skuteczności działania sieci, koniecznych ulepszeń i postępu w zakresie technik komunikacji pomiędzy władzami odpowiedzialnymi za ich funkcjonowanie.

DYREKTYWA RADY 85/374/EEC
z 25 lipca 1985 roku
w sprawie harmonizacji ustaw i przepisów wykonawczych
Państw Członkowskich dotyczących odpowiedzialności
za wadliwe produkty

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

Mając na uwadze Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, a w szczególności jego artykuł 100,

Mając na uwadze propozycję Komisji¹,

Mając na uwadze opinię Parlamentu Europejskiego²

Mając na uwadze opinię Komisji Ekonomicznej i Społecznej³,

Zważywszy, że harmonizacja przepisów Państw Członkowskich dotyczących odpowiedzialności producenta za szkody wyrządzone wadliwością produktu jest niezbędna, ponieważ istniejące rozbieżności mogą zniekształcać konkurencję i naruszyć swobodny przepływ towarów na obszarze Wspólnego Rynku oraz spowodować zróżnicowanie poziomu ochrony konsumenta w razie szkody wyrządzonej przez wadliwy produkt na jego osobie lub mieniu;

Zważywszy, że niezależna od winy odpowiedzialność producenta jest jedynym środkiem właściwym dla obecnych czasów rosnącej technicyzacji życia, rozwiązania problemu sprawiedliwego rozłożenia ryzyka tkwiącego w nowoczesnej technologicznie produkcji;

Zważywszy, że odpowiedzialność niezależna od winy powinna odnosić się jedynie do rzeczy ruchomych pochodzących z produkcji przemysłowej; zważywszy, że w wyniku tego należy wyłączyć odpowiedzialność za nieprzetworzone produkty rolne i zwierzyne łowną, chyba że zostały poddane obróbce o charakterze przemysłowym, co mogło spowodować wadę w tych produktach; zważywszy, że odpowiedzialność przewidziana niniejszą Dyrektywą powinna odnosić się również do rzeczy ruchomych używanych w budownictwie;

¹ OJ nr C 241, z dnia 14.10.1976, s. 9 oraz OJ nr C 271, z dnia 16.10.1979, s. 3.

² OJ nr C 127, z dnia 21.05.1979, s. 61.

³ OJ nr C 114, z dnia 07.05.1979, s. 15.

Zważywszy, że ochrona konsumentów wymaga, aby wszyscy wytwórcy zaangażowani w proces produkcji ponosili odpowiedzialność w zakresie, w jakim produkt finalny, komponent (część) lub surowce dostarczone przez nich były wadliwe; zważywszy, że z tego samego powodu odpowiedzialność powinna obejmować importerów produktu na obszar Wspólnoty oraz osoby, które przedstawiają się jako producenci przez umieszczenie nazwy, znaku handlowego lub innej wyróżniającej cechy na towarze lub, osoby dostarczające produkt, którego producenta nie można ustalić;

Zważywszy, że w sytuacji, gdy kilka osób jest odpowiedzialnych za tę samą szkodę, ochrona konsumenta wymaga, aby pokrzywdzony mógł dochodzić pełnego odszkodowania od którejkolwiek z tych osób;

Zważywszy, że w celu ochrony zdrowia i mienia konsumenta, należy określać wadliwość produktu przez odwołanie się nie do jego przydatności do użytku, ale braku bezpieczeństwa, którego ogół społeczeństwa może oczekiwać; zważywszy, że bezpieczeństwo produktu ocenia się z wyłączeniem każdego niewłaściwego w danych okolicznościach użycia;

Zważywszy, że sprawiedliwy podział ryzyka pomiędzy poszkodowanym, a producentem zakłada możliwość uwolnienia się producenta od odpowiedzialności, jeżeli udowodni on istnienie określonych okoliczności egzoneracyjnych;

Zważywszy, że ochrona konsumenta wymaga pełnej odpowiedzialności producenta także w razie przyczynienia się do powstania szkody przez działanie lub zaniechanie osób trzecich; zważywszy jednakże, że niedbalstwo pokrzywdzonego może być wzięte pod uwagę w celu ograniczenia lub wyłączenia tej odpowiedzialności;

Zważywszy, że ochrona konsumenta wymaga zadośćuczynienia za śmierć lub inną szkodę na osobie, jak również za szkodę na mieniu; zważywszy, że niemniej jednak odpowiedzialność za szkodę majątkową powinna być ograniczona do dóbr prywatnego użytku lub konsumpcji i podlegać dolnemu ograniczeniu kwotowemu w celu uniknięcia nadmiernej liczby postępowań sądowych; zważywszy, że niniejsza Dyrektywa nie powinna naruszać prawa do zadośćuczynienia za doznany ból i cierpienie oraz inne szkody niemajątkowe, przyznawanego odpowiednio na podstawie przepisów właściwych w danej sprawie;

Zważywszy, że jednolity termin przedawnienia roszczeń odszkodowawczych leży w interesie zarówno osoby poszkodowanej, jak i producenta;

Zważywszy, że produkty starzeją się w ciągu cyklu życia, rozwijane są wyższe standardy bezpieczeństwa oraz postęp w nauce i technice; zważywszy przeto, że nie byłoby rozsądne obarczenie producenta nieograniczoną w czasie odpowiedzialnością za wadliwość jego produktu; zważywszy więc, że odpowiedzialność powinna wygasać po upływie rozsądnego okresu czasu, bez uszczerbku dla toczących się postępowań sądowych;

Zważywszy, że w celu osiągnięcia efektywnego poziomu ochrony konsumentów nie powinno zezwalać się na umowne ograniczenie odpowiedzialności producenta wobec poszkodowanego;

Zważywszy, że w ramach systemu prawnego Państw Członkowskich poszkodowanemu może przysługiwać roszczenie o odszkodowanie z tytułu odpowiedzialności umownej lub pozaumownej innej niż ta określona niniejszą Dyrektywą; o ile przepisy te również służą osiągnięciu celu, jakim jest efektywna ochrona konsumentów powinny one pozostać w mocy; zważywszy, że jeżeli w Państwie Członkowskim osiągnięto już poziom skutecznej ochrony konsumentów w sektorze produktów farmaceutycznych poprzez szczególnie system odpowiedzialności, roszczenia oparte na tym systemie powinny pozostać w mocy;

Zważywszy, że w zakresie, w jakim odpowiedzialność za szkody jądrowe została już we wszystkich Państwach Członkowskich uregulowana właściwymi przepisami szczegółowymi, możliwe stało się wyłączenie tego typu szkód z zakresu obowiązywania niniejszej Dyrektywy;

Zważywszy, że wyłączenie nieprzetworzonych produktów rolnych i zwierzęcych z zakresu obowiązywania niniejszej Dyrektywy może być odczuwane w pewnych Państwach Członkowskich za niesłuszne ograniczenie ochrony konsumentów w stosunku do istniejących oczekiwań i w związku z tym należy umożliwić Państwu Członkowskiemu objęcie odpowiedzialnością za wady także tych produktów;

Zważywszy, że z podobnych powodów, możliwość zwolnienia się producenta od odpowiedzialności w razie wykazania przez niego, że stan wiedzy naukowej i technicznej w chwili wprowadzenia produktu do obrotu nie pozwalał na wykrycie wady, może być odczuwana w pewnych Państwach Członkowskich jako niesłuszne ograniczenie ochrony konsumenta; zważywszy, że w związku z tym należy zezwolić Państwu Członkowskiemu na utrzymanie w mocy lub wydanie nowych przepisów, na mocy których taka okoliczność egzoneracyjna nie jest dopuszczalna; zważywszy, że

w razie wprowadzenia nowych przepisów skorzystanie z tej derogacji powinno podlegać Wspólnotowej procedurze „stand-still”, a to w celu podwyższenia, jeśli to możliwe, poziomu ochrony w sposób jednolity w całej Wspólnocie;

Zważywszy, że biorąc pod uwagę tradycje prawne w większości Państw Członkowskich, w przypadku odpowiedzialności producenta niezależnej od jego winy nie jest właściwe określenie jakiegokolwiek górnej granicy takiej odpowiedzialności; zważywszy, że mimo istnienia odrębnych tradycji, wydaje się możliwe przyznanie Państwu Członkowskiemu prawa uchylecia zasady nieograniczonej odpowiedzialności poprzez określenie granicy całkowitej odpowiedzialności producenta za szkodę spowodowaną śmiercią lub uszkodzeniem ciała wyrządzona przez identyczne produkty z powodu tej samej wady, pod warunkiem, że to ograniczenie jest ustalone na poziomie dostatecznie wysokim dla zagwarantowania ochrony konsumenta i właściwego funkcjonowania Wspólnego Rynku;

Zważywszy, że na obecnym etapie nie można osiągnąć całkowitej harmonizacji; zważywszy przeto, iż Rada powinna bezwzględnie otrzymywać od Komisji w regularnych odstępach czasu raporty na temat stosowania Dyrektywy, z dołączonymi w razie potrzeby propozycjami zmian;

Zważywszy, że szczególnie ważne jest dokonywanie po upływie wystarczająco długiego okresu czasu, przeglądu tych przepisów Dyrektywy, które dotyczą uprawnień Państw Członkowskich w sferze derogacji, co ma prowadzić do zdobycia praktycznego doświadczenia na temat wpływu tych uprawnień na ochronę konkurencji i funkcjonowanie Wspólnego Rynku,

PRZYJĘŁA NASTĘPUJĄCĄ DYREKTYWĘ:

Art. 1

Producent jest odpowiedzialny za szkodę wyrządzoną przez wadę tkwiącą w produkcie.

Art. 2

W rozumieniu niniejszej Dyrektywy „produkt” oznacza każdą rzecz ruchomą, z wyjątkiem nieprzetworzonych produktów rolnych i zwierzyny łownej, nawet będącą częścią składową innej rzeczy ruchomej lub nieruchomej. „Nieprzetworzone produkty rolne” oznaczają produkty pochodzące z zie-

mi, hodowli, rybołówstwa, z wyłączeniem produktów poddanych wstępnemu przetworzeniu. „Produktem” jest także elektryczność.

Art. 3

1. „Producent” oznacza wytwórcę produktu finalnego, producenta surowca lub wytwórcę komponentu (części rzeczy) oraz każdą osobę, która przedstawia się jako producent umieszczając swą nazwę, znak handlowy lub inną wyróżniającą cechę na produkcie.
2. Bez uszczerbku dla odpowiedzialności producenta, każda osoba, która importuje produkt na obszar Wspólnoty w celu sprzedaży, najmu, leasingu albo jakiegokolwiek formy dystrybucji w ramach swej działalności zawodowej, uważana jest w rozumieniu niniejszej Dyrektywy za producenta i odpowiada jak producent.
3. Jeżeli producenta nie można zidentyfikować, za producenta uważany będzie każdy dostawca produktu, chyba że poinformuje poszkodowanego w rozsądnym czasie o tożsamości producenta lub osoby, która dostarczyła produkt.

To samo stosuje się w przypadku produktu importowanego, jeżeli brak na nim wskazania tożsamości importera, o którym mowa w punkcie 2, nawet jeśli nazwa producenta jest znana.

Art. 4

Na poszkodowanym spoczywa ciężar udowodnienia szkody, wady produktu i związku przyczynowego pomiędzy wadą a szkodą.

Art. 5

Jeżeli zgodnie z przepisami niniejszej Dyrektywy, dwie lub więcej osób odpowiada za tę samą szkodę, ich odpowiedzialność jest solidarna, bez uszczerbku dla przepisów prawa krajowego dotyczących roszczeń regresowych.

Art. 6

1. Produkt jest wadliwy, jeżeli nie zapewnia bezpieczeństwa, jakiego można oczekiwać, biorąc pod uwagę wszystkie okoliczności, a zwłaszcza:
 - (a) prezentację produktu;
 - (b) sposób użycia produktu, którego można rozsądnie oczekiwać;
 - (c) czas wprowadzenia produktu do obrotu.
2. Produkt nie będzie uznany za wadliwy, tylko dlatego, że w późniejszym czasie został wprowadzony do obrotu produkt ulepszony.

Art. 7

Producent nie ponosi odpowiedzialności wynikającej z przepisów niniejszej Dyrektywy, jeżeli udowodni, że:

- (a) nie wprowadził produktu do obrotu; lub
- (b) biorąc pod uwagę okoliczności jest prawdopodobne, że wada, która spowodowała szkodę nie istniała w momencie wprowadzenia przez niego produktu do obrotu albo, że wada powstała później; lub
- (c) nie wytworzył produktu w celu sprzedaży lub innej formy dystrybucji w celach gospodarczych ani nie wytworzył lub nie rozpowszechnił produktu w zakresie swej działalności zawodowej; lub
- (d) wada wynika ze zgodności cech produktu z przepisami o charakterze obligatoryjnym wydanymi przez władze publiczne; lub
- (e) stan wiedzy naukowej i technicznej w momencie wprowadzenia produktu do obrotu nie pozwalał na wykrycie wady; lub
- (f) w przypadku wytwórcy składnika, jeżeli wykaże on, że wada jest spowodowana wadliwym projektem produktu, w którym składnik został zamontowany lub wynika z instrukcji otrzymanych od wytwórcy produktu.

Art. 8

1. Bez uszczerbku dla przepisów prawa krajowego dotyczących roszczeń regresowych, producent ponosi pełną odpowiedzialność także wtedy, gdy szkoda została spowodowana zarówno wadą tkwiącą w produkcie, jak i działaniem lub zaniechaniem osoby trzeciej.
2. Odpowiedzialność producenta może być ograniczona lub wyłączona, jeżeli biorąc pod uwagę wszystkie okoliczności szkoda została spowodowana zarówno wadą tkwiącą w produkcie, jak i winą poszkodowanego lub innej osoby, za którą poszkodowany jest odpowiedzialny.

Art. 9

W rozumieniu Artykułu 1 „szkoda” oznacza:

- (a) szkodę spowodowaną przez śmierć, uszkodzenie ciała lub rozstrój zdrowia;
- (b) uszkodzenie lub zniszczenie rzeczy innej niż wadliwy produkt o wartości przekraczającej 500 ECU, pod warunkiem, że rzecz ta:
 - (i) jest zwykle przeznaczona do prywatnego użytku lub konsumpcji i
 - (ii) była używana przez poszkodowanego głównie dla jego prywatnego użytku lub konsumpcji.

Postanowienia niniejszego Artykułu nie naruszają przepisów prawa krajowego dotyczących szkody niemajątkowej.

Art. 10

1. Zgodnie z przepisami niniejszej Dyrektywy, Państwa Członkowskie zagwarantują trzyletni termin przedawnienia roszczeń odszkodowawczych. Bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym poszkodowany dowiedział się lub mógł się dowiedzieć o szkodzie, wadzie i tożsamości producenta.
2. Niniejsza Dyrektywa nie narusza przepisów Państw Członkowskich dotyczących zawieszenia lub przerwania biegu przedawnienia.

Art. 11

Państwa Członkowskie zagwarantują, że prawa przyznane poszkodowanemu zgodnie z przepisami niniejszej Dyrektywy, wygasają po upływie 10 lat od daty wprowadzenia przez producenta do obrotu produktu, który wyrządził szkodę, chyba że poszkodowany wszczął przed upływem tego terminu postępowanie przeciwko producentowi.

Art. 12

Odpowiedzialność producenta wobec osoby poszkodowanej, wynikająca z niniejszej Dyrektywy, nie może być ograniczona lub wyłączona postanowieniem umownym ograniczającym lub zwalniającym go od odpowiedzialności.

Art. 13

Niniejsza Dyrektywa nie narusza uprawnień przysługujących poszkodowanemu z tytułu odpowiedzialności umownej lub pozaumownej lub szczególnego systemu odpowiedzialności istniejącemu w chwili notyfikacji Dyrektywy.

Art. 14

Niniejszej Dyrektywy nie stosuje się do szkód powstałych w wyniku katastrof jądrowych regulowanych przez konwencje międzynarodowe ratyfikowane przez Państwa Członkowskie.

Art. 15

1. Państwo Członkowskie może:

- (a) nie uwzględniając Artykułu 2 przyjąć w swym ustawodawstwie, że zgodnie z Artykułem 1 niniejszej Dyrektywy „produkt” oznacza także nieprzetworzone produkty rolne i zwierzyinę łowną;
 - (b) nie uwzględniając Artykułu 7(e), utrzymać w mocy lub z zastrzeżeniem procedury określonej w pkt. 2 niniejszego Artykułu, przyjąć, że producent jest odpowiedzialny za szkodę nawet jeżeli udowodni, że stan wiedzy naukowej i technicznej w chwili wprowadzenia produktu do obrotu nie pozwalał na wykrycie wady.
2. Państwo Członkowskie mające zamiar wprowadzić rozwiązanie, o którym mowa w punkcie 1(b), przekaże Komisji tekst proponowanego rozwiązania. Komisja poinformuje o tym fakcie pozostałe Państwa Członkowskie.
- Państwo Członkowskie, o którym mowa, zawiesi wprowadzenie w życie proponowanego rozwiązania na okres 9 miesięcy licząc od dnia poinformowania Komisji i pod warunkiem, że przed upływem tego okresu Komisja nie przedstawi Radzie propozycji nowelizacji niniejszej Dyrektywy w kwestii, której rozwiązanie to dotyczy. Jednakże, jeżeli w ciągu trzech miesięcy od otrzymania rzeczonych informacji, Komisja nie zawiadomi Państwa Członkowskiego o swoim zamiarze przedstawienia Radzie takiej propozycji, Państwo Członkowskie może niezwłocznie wprowadzić w życie proponowane rozwiązanie.
- Jeżeli Komisja przedstawi Radzie taką propozycję nowelizacji niniejszej Dyrektywy przed upływem wspomnianych 9 miesięcy, Państwo Członkowskie, o którym mowa, zawiesi wprowadzenie w życie proponowanego rozwiązania na dalsze 18 miesięcy licząc od dnia przedstawienia propozycji.
3. Po upływie 10 lat od daty notyfikacji niniejszej Dyrektywy, Komisja przedstawi Radzie raport na temat wpływu orzecznictwa sądów w zakresie stosowania Artykułu 7(e) i pkt. 1(b) niniejszego Artykułu na ochronę konsumenta i funkcjonowanie Wspólnego Rynku. Na podstawie tego raportu Rada, działając na wniosek Komisji oraz zgodnie z Artykułem 100 Traktatu podejmie decyzję w sprawie uchylenia Artykułu 7(e).

Art. 16

1. Państwo Członkowskie może postanowić, że całkowita odpowiedzialność producenta za szkodę spowodowaną śmiercią, uszkodzeniem ciała lub rozstrojem zdrowia wyrządzoną przez identyczne produkty z powodu tej samej wady będzie ograniczona do kwoty nie niższej niż 70 mln ECU.

2. Po upływie 10 lat od daty notyfikacji niniejszej Dyrektywy, Komisja przedstawi Radzie raport na temat wpływu jaki wywarło na ochronę konsumenta i funkcjonowanie Wspólnego Rynku wprowadzenie przez Państwa Członkowskie, korzystające z uprawnienia określonego w pkt. 1, kwotowego ograniczenia odpowiedzialności. Na podstawie raportu Rada działając na wniosek Komisji oraz zgodnie z postanowieniami Artykułu 100 Traktatu podejmie decyzję w sprawie uchylenia pkt. 1.

Art. 17

Niniejszej Dyrektywy nie stosuje się do produktów wprowadzonych do obrotu przed datą wejścia w życie przepisów, o których mowa w Artykule 19.

Art. 18

1. Dla celów określonych w niniejszej Dyrektywie, przyjmuje się za wiążącą definicję ECU zawartą w Rozporządzeniu (EEC) nr 3180/78⁴, ze zmianami wprowadzonymi rozporządzeniem (EEC) nr 2626/84⁵. Równowartość w walucie krajowej będzie początkowo obliczana według kursu z dnia wydania niniejszej Dyrektywy.
2. Co pięć lat Rada, działając na wniosek Komisji rozważy i w razie potrzeby skoryguje kwoty określone w niniejszej Dyrektywie, biorąc pod uwagę trendy gospodarcze i monetarne we Wspólnocie.

Art. 19

1. Państwa Członkowskie wprowadzą w życie, nie później niż po upływie trzech lat od daty notyfikacji niniejszej Dyrektywy, ustawy i przepisy wykonawcze niezbędne do przestrzegania niniejszej Dyrektywy, o czym następnie poinformują Komisję⁶.
2. Procedurę określoną w Artykule 15 (2) stosuje się od daty notyfikacji Dyrektywy.

Art. 20

Państwa Członkowskie prześlą Komisji teksty najważniejszych przepisów prawa krajowego, które zostaną następnie przyjęte w zakresie objętym niniejszą Dyrektywą.

⁴ OJ nr L 379, z dnia 30.12.1978, s. 1.

⁵ OJ nr L 247, z dnia 16.09.1984, s. 1.

⁶ Ta Dyrektywa została przekazana Państwu Członkowskim dnia 30.07.1985 r.

Art. 21

Co pięć lat Komisja przedstawi Radzie raport o stosowaniu niniejszej Dyrektywy i w razie potrzeby przedłoży właściwe propozycje w tym zakresie.

Art. 22

Niniejsza Dyrektywa jest adresowana do Państw Członkowskich.
Sporządzono w Brukseli 25 lipca 1985 roku.

W imieniu Rady
Przewodniczący
J. Poos

USTAWA
z dnia 22 stycznia 2000 r.
o ogólnym bezpieczeństwie produktów¹

Rozdział 1
Przepisy ogólne

Art. 1

Ustawa określa ogólne wymagania dotyczące bezpieczeństwa produktów, zasady i tryb przeciwdziałania naruszeniom tych wymagań przez przedsiębiorców oraz organy sprawujące nadzór nad bezpieczeństwem produktów.

Art. 2

Ustawa nie narusza odrębnych przepisów prawnych regulujących szczególne warunki bezpieczeństwa określonych produktów.

Art. 3

Użyte w ustawie określenia oznaczają:

- 1) produkt – dostarczaną przez przedsiębiorcę, zarówno odpłatnie, jak i nieodpłatnie, rzecz ruchomą przeznaczoną do użytku konsumentów lub nadającą się do takiego użytku; produktem jest zarówno rzecz nowa, jak i używana lub naprawiana bądź regenerowana, a także energia; w rozumieniu ustawy produktem nie są jednak rzeczy używane wprowadzane na rynek jako antyki albo jako rzeczy wymagające naprawy lub remontu przed użyciem, jeżeli dostarczający powiadomił konsumenta o właściwościach tych rzeczy,
- 2) producent – przedsiębiorcę, który wytwarza, wprowadza do obrotu lub naprawia produkt, a także jego przedstawiciela oraz każdą osobę, która występuje jako wytwórca, umieszczając na produkcie bądź do niego dołączając swoje nazwisko, nazwę, znak towarowy bądź inne odróżniające oznaczenie; za producenta uważa się również importera oraz każdego, kto prowadząc działalność gospodarczą może wpływać na bezpieczeństwo produktu,
- 3) sprzedawca – przedsiębiorcę, który uczestniczy w obrocie handlowym i którego działalność nie wpływa na bezpieczeństwo produktu.

¹ Dziennik Ustaw nr 15/2000, poz. 179.

Rozdział 2

Ogólne wymagania bezpieczeństwa

Art. 4

1. Produktem bezpiecznym jest produkt, który w zwykłych lub w innych, dających się rozsądnie przewidzieć, warunkach jego używania, włączając czas korzystania z produktu, nie stwarza żadnego zagrożenia dla konsumentów lub stwarza znikome zagrożenie, dające się pogodzić z jego zwykłym użytkowaniem i uwzględniające wysoki poziom wymagań dotyczących ochrony bezpieczeństwa, życia i zdrowia ludzkiego.
2. Oceniając bezpieczeństwo produktu uwzględnia się:
 - 1) kategorie konsumentów narażonych na zwiększone niebezpieczeństwo związane z użytkowaniem produktu, a zwłaszcza dzieci,
 - 2) cechy i właściwości produktu, w szczególności jego skład, konstrukcję i wykończenie, opakowanie, instrukcję jego montażu i konserwacji,
 - 3) oddziaływanie produktu na inne produkty, jeżeli możliwe było do przewidzenia ich łączne używanie,
 - 4) wygląd lub prezentację produktu, jego oznakowanie, instrukcję użycia i obsługi, sposób przechowywania i pozbywania się oraz wszelkie inne dane lub informacje pochodzące od producenta.
3. Nie wystarcza do uznania produktu za niebezpieczny możliwość osiągnięcia wyższego poziomu bezpieczeństwa lub dostępność innych produktów stwarzających niższy stopień zagrożenia dla konsumentów.

Art. 5

Jeżeli ustanowiono szczególne przepisy dotyczące bezpieczeństwa produktów, w szczególności z zakresu kontroli technicznej, sanitarnej lub ochrony środowiska, produkt powinien odpowiadać wymaganiom określonym w tych przepisach.

Art. 6

Jeżeli do produktu nie mają zastosowania przepisy, o których mowa w art. 5, bezpieczeństwo produktu ocenia się uwzględniając stopień spełnienia przez produkt wymagań określonych w stosowanych dobrowolnie Polskich Normach; w przypadku braku Polskich Norm bezpieczeństwo produktu ocenia się uwzględniając inne właściwe specyfikacje techniczne, zasady dobrej praktyki zawodowej, a także poprzez odwołanie się do stanu wie-

dzy i techniki lub do uzasadnionych oczekiwań konsumentów co do bezpieczeństwa danego produktu.

Art. 7

Spełnianie przez produkt wymagań określonych w art. 5 i 6 nie wyłącza możliwości zastosowania środków, o których mowa w art. 14–16, jeżeli produkt stanowi zagrożenie dla konsumentów.

Rozdział 3 **Obowiązki producenta i sprzedawcy**

Art. 8

Producent jest obowiązany wprowadzać do obrotu produkty bezpieczne.

Art. 9

1. Producent jest obowiązany:

- 1) dostarczać konsumentom i sprzedawcom właściwą i pełną informację umożliwiającą im ocenę zagrożeń związanych z produktem w czasie normalnego lub możliwego do przewidzenia sposobu i okresu jego używania, jeżeli takie zagrożenia nie są, w braku odpowiedniego ostrzeżenia, natychmiast zauważalne, oraz informację dotyczącą możliwości przeciwdziałania tym zagrożeniom,
 - 2) podejmować odpowiednie do właściwości produktu wprowadzanego do obrotu środki zapobiegające powstawaniu zagrożeń, o których mowa w pkt 1, a w szczególności: testować próbki produktów, analizować składane skargi i reklamacje, oznaczać produkty lub ich serie w sposób umożliwiający ich właściwą identyfikację,
 - 3) podejmować, w razie konieczności, działania mające na celu niezwłoczne wycofanie produktu z obrotu, jeżeli produkt stwarza lub mógłby stwarzać zagrożenie dla życia lub zdrowia konsumentów,
 - 4) powiadamiać o zagrożeniach związanych z produktem organy właściwe – ze względu na te zagrożenia – do podejmowania działań administracyjnych, zwane dalej „właściwymi organami”.
2. Informacje i oznaczenia, o których mowa w ust. 1 pkt 1 i 2, należy formułować w języku polskim, w sposób jasny i zrozumiały; winny one również zawierać nazwę produktu, znak towarowy, firmę, nazwę lub imię i nazwisko producenta oraz jego adres.
3. Sposób oznakowania produktów określają odrębne przepisy.

Art. 10

Sprzedawca jest obowiązany współdziałać z należytą starannością z producentami oraz właściwymi organami w zakresie zapewnienia zgodności produktu z ogólnymi wymaganiami bezpieczeństwa, a w szczególności:

- 1) nie dostarczać produktów, które, zgodnie z wiedzą, jaką posiada lub jakiej można od niego oczekiwać, nie spełniają tych wymagań,
- 2) przyjmować informacje od konsumentów o zagrożeniach powodowanych przez produkty i przekazywać je producentom oraz właściwym organom, a także współdziałać z nimi w celu uniknięcia takich zagrożeń.

Rozdział 4 **Nadzór nad bezpieczeństwem produktów**

Art. 11

1. Organem sprawującym nadzór nad bezpieczeństwem produktów jest Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zwany dalej „organem nadzoru”, który wykonuje swoje zadania przy pomocy Inspekcji Handlowej.
2. Nadzór, o którym mowa w ust. 1, obejmuje wykonywanie czynności i stosowanie środków określonych w ustawie oraz w przepisach dotyczących zakresu działania organu nadzoru, a także Inspekcji Handlowej.
3. Przepis ust. 1 nie ogranicza kompetencji innych właściwych organów, wynikających z odrębnych przepisów regulujących szczególne warunki bezpieczeństwa określonych produktów.

Art. 12

1. Organ nadzoru może żądać od organów inspekcji i innych jednostek, do których zadań należy wykonywanie badań bezpieczeństwa produktów, przeprowadzenia kontroli w tym zakresie, powiadamiając równocześnie o tym właściwy organ sprawujący nadzór nad tymi organami lub jednostkami.
2. Organy i jednostki, o których mowa w ust. 1, oraz organy administracji rządowej i samorządowej są obowiązane niezwłocznie zawiadamiać organ nadzoru o stwierdzonych zagrożeniach związanych z bezpieczeństwem produktów i podjętych w związku z tym działaniach.

Art. 13

Organ nadzoru podejmuje środki na podstawie ustawy odpowiednie do stopnia zagrożenia powodowanego przez produkty. Mogą one zmierzać jedynie do odwrócenia grożącego niebezpieczeństwa lub usunięcia już istniejącego oraz mieć na celu zapewnienie bezpieczeństwa, zdrowia i życia konsumentów.

Art. 14

1. Jeżeli przed wprowadzeniem produktu do obrotu okoliczności wskazują wystarczająco, że produkt nie spełnia wymagań bezpieczeństwa określonych w art. 4, organ nadzoru może nakazać producentowi dostarczenie wszelkich informacji o produkcie i związanych z nim zagrożeniach.
2. W przypadku stwierdzenia, iż produkt nie spełnia wymagań bezpieczeństwa określonych w art. 4, organ nadzoru może:
 - 1) w zakresie uzasadnionym okolicznościami, zobowiązać producenta do poddania produktu badaniu we właściwym akredytowanym laboratorium, określając przedmiot i termin przeprowadzenia badania, lub
 - 2) na okres niezbędny do przeprowadzenia kontroli lub badań, zakazać prezentowania, oferowania, wprowadzania do obrotu i dostarczania produktu lub grupy produktów powodujących zagrożenie, lub
 - 3) zakazać wprowadzania produktu lub grupy produktów do obrotu, do czasu spełnienia przez nie wymagań bezpieczeństwa.
3. W przypadkach określonych w ust. 2 pkt 1 w razie stwierdzenia, że produkt nie spełnia wymagań bezpieczeństwa, koszty badań ponosi producent.

Art. 15

1. Jeżeli produkt wprowadzony do obrotu nie spełnia wymagań bezpieczeństwa określonych w art. 4, organ nadzoru może:
 - 1) zażądać od producenta informacji o zagrożeniach związanych z produktem oraz informacji dotyczącej środków ostrożności niezbędnych do odwrócenia grożącego niebezpieczeństwa,
 - 2) zobowiązać producenta do poddania produktu badaniu we właściwym akredytowanym laboratorium, określając przedmiot i termin przeprowadzenia badania; w przypadku stwierdzenia, że produkt nie spełnia wymagań bezpieczeństwa, koszty badań ponosi producent,

- 3) nakazać producentowi podanie odpowiednich ostrzeżeń do publicznej wiadomości w określony sposób,
 - 4) określić szczegółowe obowiązki producenta dotyczące udzielania konsumentom odpowiednich informacji o produkcie,
 - 5) nakazać producentowi zapewnienie zgodności produktu z wymaganiami bezpieczeństwa,
 - 6) nakazać producentowi wycofanie produktu z obrotu lub podjęcie działań zmierzających do odkupienia produktu od osób, które faktycznie nim władają,
 - 7) nakazać producentowi zniszczenie produktu, gdy stanowi to jedyny środek zapewniający usunięcie niebezpieczeństwa.
2. Środki przewidziane w ust. 1 mogą być stosowane odpowiednio wobec sprzedawcy.
 3. Organ nadzoru może we własnym zakresie dokonać czynności określonych w ust. 1 pkt 2 i 3.
 4. Środki określone w ust. 1 winny być wprowadzone natychmiast i – z wyjątkiem badań określonych w ust. 1 pkt 2 – na koszt zobowiązanego do ich podjęcia. W przypadku stwierdzenia, że produkt nie spełnia wymagań bezpieczeństwa, koszty badań ponosi producent.

Art. 16

Jeżeli produkt nie spełnia wymagań bezpieczeństwa określonych w art. 4, organ nadzoru może także zakazać jego reklamowania.

Art. 17

1. Przedsiębiorca, do którego organ nadzoru skierował żądanie, działając na podstawie art. 14–16, może przedstawić swoje stanowisko w tej sprawie w terminie 3 dni od dnia otrzymania żądania.
2. W przypadku braku stanowiska lub odmowy uwzględnienia żądania, o którym mowa w ust. 1, organ nadzoru może nałożyć obowiązki określone w art. 14–16 w drodze decyzji. Art. 127 § 3 Kodeksu postępowania administracyjnego nie stosuje się.
3. W zakresie, w jakim jest to niezbędne, organ nadzoru może żądać od każdego przedsiębiorcy lub instytucji współdziałania w celu zapobieżenia zagrożeniom stwarzanym przez produkt.
4. Od decyzji, o których mowa w ust. 2, służy skarga do Naczelnego Sądu Administracyjnego.

Art. 18

1. Producenci i sprzedawcy są obowiązani zapewniać upoważnionym pracownikom Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, jego delegatur oraz Inspekcji Handlowej odpowiednie warunki do przeprowadzenia kontroli.
2. Przedmiotem kontroli jest ustalenie, czy produkt spełnia wymagania bezpieczeństwa, a jeżeli ich nie spełnia i w związku z tym zostały wydane odpowiednie decyzje – czy decyzje te zostały wykonane.
3. Upoważnieni do przeprowadzenia kontroli pracownicy mają prawo:
 - 1) wstępu do wszystkich pomieszczeń kontrolowanego przedsiębiorcy,
 - 2) wglądu do dokumentów kontrolowanego przedsiębiorcy oraz żądania odpisów i wyciągów z tych dokumentów,
 - 3) żądania wyjaśnień od pracowników kontrolowanego przedsiębiorcy,
 - 4) zabezpieczenia dokumentów i innych dowodów,
 - 5) pobrania i zabezpieczenia próbek produktów.
4. Przeprowadzający kontrole mają obowiązek przeprowadzać je w sposób sprawny i możliwie nie zakłócający funkcjonowania kontrolowanego.
5. Uzyskane w trakcie kontroli informacje dotyczące stosowanej przez kontrolowanego technologii lub stanowiące tajemnicę handlową są objęte tajemnicą służbową; nie dotyczy to informacji, które muszą być ujawnione ze względu na konieczność usunięcia zagrożeń związanych z produktem.

Art. 19

W szczególnie uzasadnionych przypadkach organ nadzoru może poinformować opinię publiczną o zagrożeniach związanych z produktem; koszty tej informacji ponosi producent.

Art. 20

1. Tworzy się krajowy system informowania o produktach niebezpiecznych (KSIPN), do którego zadań należy szybkie informowanie organów administracji rządowej i samorządowej, zainteresowanych instytucji oraz konsumentów o produktach niebezpiecznych.
2. Tworzy się krajowy system monitorowania wypadków konsumenckich (KSMWK), do którego zadań należy gromadzenie informacji, w tym danych o stanie zdrowia, w celu zapobiegania powstawaniu zagrożeń.
3. Rada Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe zasady organizacji i działania systemów, o których mowa w ust. 1 i 2, za-

rządzenia tymi systemami oraz obowiązki podmiotów w zakresie przekazywania systemom gromadzonych przez nie danych, a w szczególności:

- 1) organy sprawujące nadzór nad funkcjonowaniem systemów,
- 2) organy zarządzające systemami (administratorów systemów), tryb ich powoływania i odwoływania oraz zadania i obowiązki organów związane z tym zarządzaniem,
- 3) sposób zbierania, przetwarzania i udostępniania danych w ramach systemów,
- 4) pojęcie wypadków konsumenckich,
- 5) wzór rejestru produktów niebezpiecznych,
- 6) wzory formularzy wykorzystywanych przy gromadzeniu danych o wypadkach konsumenckich.

Art. 21

1. Jeżeli organ celny podczas kontroli celnej produktów, które mają być objęte procedurą dopuszczenia do obrotu, stwierdzi, że produkty mogą stanowić zagrożenie dla zdrowia, życia lub bezpieczeństwa, zatrzymuje produkty i występuje do właściwych organów o wydanie stosownej opinii.
2. Jeżeli właściwy organ wyda opinię potwierdzającą, że produkt stanowi zagrożenie dla życia, zdrowia lub bezpieczeństwa, organ celny cofa produkt za granicę.
3. Koszty cofnięcia produktu za granicę ponosi producent.
4. Rada Ministrów określi, w drodze rozporządzenia:
 - 1) produkty, które podlegają zatrzymaniu w trybie określonym w ust. 1 ze względu na brak dokumentacji lub oznakowania wymaganego szczególnymi przepisami dotyczącymi bezpieczeństwa tych produktów,
 - 2) tryb postępowania organów celnych przy zatrzymywaniu produktów, o których mowa w ust. 1,
 - 3) organy, o których mowa w ust. 1, oraz ich właściwość i zadania w tym zakresie, ze szczególnym uwzględnieniem zadań krajowego systemu informowania o produktach niebezpiecznych (KSIPN).

Art. 22

Rada Ministrów, w drodze rozporządzenia, może określić szczegółowe warunki bezpieczeństwa lub znakowania określonych produktów.

Art. 23

1. Rada Ministrów określi, w drodze rozporządzeń, szczegółowe warunki dotyczące:
 - 1) bezpieczeństwa zabawek,
 - 2) bezpieczeństwa innych produktów, które stwarzają zagrożenie dla konsumentów przez to, że ich wygląd wskazuje na inne przeznaczenie niż rzeczywiste,
 - 3) bezpieczeństwa i znakowania produktów włókienniczych.
2. W rozporządzeniach, o których mowa w ust. 1, Rada Ministrów określa w szczególności:
 - 1) wymagania dotyczące wytwarzania produktów,
 - 2) informacje, które powinny zostać umieszczone na etykiecie lub opakowaniu produktu,
 - 3) sposób ponoszenia kosztów związanych z badaniem produktów na zgodność ze szczególnymi wymogami bezpieczeństwa, z uwzględnieniem zasad określonych w art. 15,
 - 4) organ sprawujący nadzór nad bezpieczeństwem produktów oraz tryb wykonywania tego nadzoru.

Rozdział 5 Przepisy karne

Art. 24

1. Kto narusza, chociażby nieumyślnie, którykolwiek z obowiązków określonych w art. 9 lub w art. 10, bądź narusza, chociażby nieumyślnie, którykolwiek z obowiązków wynikających z decyzji organu nadzoru wydanej na podstawie art. 17 ust. 2, podlega grzywnie.
2. Tej samej karze podlega, kto nie wykonuje, chociażby nieumyślnie, żądania organu nadzoru skierowanego na podstawie art. 14–16 lub art. 17 ust. 3.

Art. 25

Kto będąc w zakresie działalności przedsiębiorstwa odpowiedzialnym za wykonanie obowiązku określonego w art. 9 lub art. 10 albo wynikającego z żądania organu nadzoru skierowanego na podstawie art. 14–16 lub art. 17 ust. 3, bądź z decyzji organu nadzoru wydanej na podstawie art. 17 ust. 2, dopuszcza do naruszenia któregoś z tych obowiązków, podlega grzywnie.

Art. 26

1. Sąd może orzec przepadek przedmiotów pochodzących z przestępstwa, będących produktami stwarzającymi zagrożenie dla życia, zdrowia lub bezpieczeństwa konsumentów, choćby nie stanowiły własności sprawcy.
2. Sąd może zarządzić zniszczenie przedmiotów, których przepadek orzeczono, niezależnie od ich wartości.

Rozdział 6 **Przepis końcowy**

Art. 27

Ustawa wchodzi w życie po upływie 6 miesięcy od dnia ogłoszenia.

USTAWA

z dnia 2 marca 2000 r.o ochronie niektórych praw konsumentów
oraz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną
przez produkt niebezpieczny²
(fragment)

Rozdział 3 **Zmiany w przepisach obowiązujących**

Art. 18. W ustawie z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny (Dz. U. Nr 16, poz. 93, z 1971 r. Nr 27, poz. 252, z 1976 r. Nr 19, poz. 122, z 1982 r. Nr 11, poz. 81, Nr 19, poz. 147 i r 30, poz. 210, z 1984 r. Nr 45, poz. 242, z 1985 r. Nr 22, poz. 99, z 1989 r. Nr 3, poz. 11, z 1990 r. Nr 34, poz. 198, Nr 55, poz. 321 i Nr 79, poz. 464, z 1991 r. Nr 107, poz. 464 i Nr 115, poz. 496, z 1993 r. Nr 17, poz. 78, z 1994 r. Nr 27, poz. 96, Nr 85, poz. 388 i Nr 105, poz. 509, z 1995 r. Nr 83, poz. 417, z 1996 r. Nr 114, poz. 542, Nr 139, poz. 646 i Nr 149, poz. 703, z 1997 r. Nr 43, poz. 272, Nr 115, poz. 741, Nr 117, poz. 751 i Nr 157, poz. 1040, z 1998 r. Nr 106, poz. 668 i Nr 117, poz. 758 oraz z 1999 r. Nr 52, poz. 532) wprowadza się następujące zmiany:

² Dziennik Ustaw nr 15/2000, poz. 271.

(...)

„Tytuł VI.1. Odpowiedzialność za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny.

Art. 4491

- §1. Kto wytwarza w zakresie swojej działalności gospodarczej (producent) produkt niebezpieczny, odpowiada za szkodę wyrządzoną komukolwiek przez ten produkt.
- §2. Przez produkt rozumie się rzecz ruchomą, choćby została ona połączona z inną rzeczą. Za produkt uważa się także zwierzęta i energię elektryczną.
- §3. Niebezpieczny jest produkt nie zapewniający bezpieczeństwa, jakiego można oczekiwać, uwzględniając normalne użycie produktu. O tym, czy produkt jest bezpieczny, decydują okoliczności z chwili wprowadzenia go do obrotu, a zwłaszcza sposób zaprezentowania go na rynku oraz podane konsumentowi informacje o właściwościach produktu. Produkt nie może być uznany za nie zapewniający bezpieczeństwa tylko dlatego, że później wprowadzono do obrotu podobny produkt ulepszony.

Art. 4492

Producent odpowiada za szkodę na mieniu tylko wówczas, gdy rzecz zniszczona lub uszkodzona należy do rzeczy zwykle przeznaczanych do osobistego użytku i w taki przede wszystkim sposób korzystał z niej poszkodowany.

Art. 4493

- §1. Producent nie odpowiada za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny, jeżeli produktu nie wprowadził do obrotu albo gdy wprowadzenie produktu do obrotu nastąpiło poza zakresem jego działalności gospodarczej.
- §2. Producent nie odpowiada również wtedy, gdy właściwości niebezpieczne produktu ujawniły się po wprowadzeniu go do obrotu, chyba że wynikały one z przyczyny tkwiącej poprzednio w produkcji. Nie odpowiada on także wtedy, gdy nie można było przewidzieć niebezpiecznych właściwości produktu, uwzględniając stan nauki i techniki w chwili wprowadzenia produktu do obrotu, albo gdy właściwości te wynikały z zastosowania przepisów prawa.

Art. 4494

Domniemywa się, że produkt niebezpieczny, który spowodował szkodę, został wytworzony i wprowadzony do obrotu w zakresie działalności gospodarczej producenta.

Art. 4495

- §1. Wytwórca materiału, surowca albo części składowej produktu odpowiada tak jak producent, chyba że wyłączną przyczyną szkody była wadliwa konstrukcja produktu lub wskazówki producenta.
- §2. Kto przez umieszczenie na produkcie swojej nazwy, znaku towarowego lub innego oznaczenia odróżniającego podaje się za producenta, odpowiada jak producent. Tak samo odpowiada ten, kto produkt pochodzenia zagranicznego wprowadza do obrotu krajowego w zakresie swojej działalności gospodarczej (importer).
- §3. Producent oraz osoby wymienione w paragrafach poprzedzających odpowiadają solidarnie.
- §4. Jeżeli nie wiadomo, kto jest producentem lub osobą określoną w §2, odpowiada ten, kto w zakresie swojej działalności gospodarczej zbył produkt niebezpieczny, chyba że w ciągu miesiąca od daty zawiadomienia o szkodzie wskaże poszkodowanemu osobę i adres producenta lub osoby określonej w §2 zdanie pierwsze, a w wypadku towaru importowanego – osobę i adres importera.
- §5. Jeżeli zbywca produktu nie może wskazać producenta ani osób określonych w §4, zwalnia go od odpowiedzialności wskazanie osoby, od której sam nabył produkt.

Art. 4496

Jeżeli za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny odpowiada także osoba trzecia, odpowiedzialność tej osoby i osób wymienionych w artykułach poprzedzających jest solidarna. Przepisy art. 441§ 2 i 3 stosuje się odpowiednio.

Art. 4497

- §1. Odszkodowanie za szkodę na mieniu nie obejmuje uszkodzenia samego produktu ani korzyści, jakie poszkodowany mógłby osiągnąć w związku z jego używaniem.
- §2. Odszkodowanie na podstawie art. 4491 nie przysługuje, gdy szkoda na mieniu nie przekracza kwoty będącej równowartością 500 EURO.

Art. 4498

Roszczenie o naprawienie szkody wyrządzonej przez produkt niebezpieczny ulega przedawnieniu z upływem lat trzech od dnia, w którym poszkodowany dowiedział się o szkodzie i osobie obowiązanej do jej naprawienia. Jednak w każdym wypadku roszczenie przedawnia się z upływem lat sześciu od wprowadzenia produktu do obrotu.

Art. 4499

Odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny nie można wyłączyć ani ograniczyć.

Art. 44910

Przepisy o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny nie wyłączają odpowiedzialności za szkody na zasadach ogólnych, za szkody wynikłe z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania oraz odpowiedzialności z tytułu rękojmi za wady i gwarancji jakości.

Art. 44911

Nie można w drodze umowy wyłączyć lub ograniczyć odpowiedzialności określonej w przepisach niniejszego tytułu, także w razie dokonania wyboru prawa obcego”;

Załącznik II

Wykaz krajowych przepisów implementujących dyrektywę 92/59/EEC oraz 85/374/EEC

Dyrektywa 92/59/EEC

Austria:

1. Bundesgesetz vom 18/01/1995 zum Schutz vor gefährlichen Produkten (Produktsicherheitsgesetz 1994-PSG 1994), Bundesgesetzblatt für die Republik Österreich, Nr. 63/1995

Belgia:

1. Loi du 09/02/1994 relative à la sécurité des consommateurs – Wet van 09/02/1994 betreffende de veiligheid van de consumenten, Moniteur belge du 01/04/1994 Page 8921

Dania:

1. Lov nr. 364 af 18/05/1994 om produktsikkerhed. Industri- og samordningsmin. j.nr. 90-334-24. Lovtidende A 1994 häfte nr. 73 udgivet den 19/05/1994 s. 1686. TLOV
2. Bekendtgørelse nr. 891 af 26/10/1994 om koordination af administrationen af produktsikkerhedsloven. Erhvervsmin., j.nr. 90-334-27. Lovtidende A 1994 häfte nr. 171 udgivet den 04/11/1994 s. 5161. TBEK

Finlandia:

1. Tuoteturvallisuuslaki/Produktsäkerhetslag (914/86) 12/12/1986, muutos/ändring (539/93) 18/06/1993
2. Asetus kuluttajavirastosta/Förordning om konsumentverket (277/90) 16/03/1990, muutos/ändring (68/93) 25/01/1993
3. Hallintomenettelylaki/Lag om förvaltningsförfarande (592/82) 06/08/1982
4. Laki muutoksenhausta hallintoasioissa/Lag om ändringssökande i förvaltningsärenden (154/50) 24/03/1950
5. Valtioneuvoston päätös teknisten määräysten, standardien ja suosituksien valmistelun ilmoittamisesta ja niiden voimaansaattamisen. siirtämisestä/Statsrådets beslut om anmälan om beredning av tekniska före-

skrifter, standarder och rekommendationer samt om uppskov med införandet av dem (877/88) 13/10/1988

6. Landskapslag om tillämpning i landskapet Åland av vissa riksförfattningar rörande produktsäkerhet (8/88) 21/01/1988

Francia:

1. Code de la consommation, Journal Officiel du 27/07/1993
2. Loi Numéro 92-60 du 18/01/1992 renforçant la protection des consommateurs, Journal Officiel du 21/01/1992 Page 968

Niemcy:

1. Gesetz zur Regelung der Sicherheitsanforderungen an Produkte und zum Schutz der CE-Kennzeichnung (Produktsicherheitsgesetz – ProdSG) vom 22/04/1997, Bundesgesetzblatt Teil I Nr.27 vom 30/04/1997 Seite 934

Wielka Brytania:

1. The General Product Safety Regulations 1994, Statutory Instruments number 2328 of 1994

Grecja:

1. Décision ministérielle numéro F1-503/96 du 15/02/1996, FEK B numéro 98 du 19/02/1996 Page 1006

Irlandia:

1. European Communities (General Product Safety) Regulations, 1997, Statutory Instruments number 197 of 1997

Włochy:

1. Decreto legislativo del 17/03/1995 n. 114, attuazione della direttiva 87/217/CEE in materia di prevenzione e riduzione dell'inquinamento dell'ambiente causato dall'amianto, Gazzetta Ufficiale – Serie generale – del 20/04/1995 n. 92 pag. 5

Luxemburg:

1. Loi du 27/08/1997 relative à la sécurité générale des produits, Mémorial Grand-Ducal A Numéro 76 du 01/10/1997 Page 2392

Holandia:

1. Koninklijk Besluit van 28/09/1993 houdende regelen betreffende de algemene produktveiligheid (Warenwetbesluit algemene produktveiligheid), Staatsblad 1993, nr. 499
2. Warenwet zoals gewijzigd door Produktschap voor Vee en Vlees van 21/04/1988, Staatsblad 1988, nr. 360

Portugalia:

1. Decreto-Lei n.o 311/95 de 20/11/1995. Transpoe para a ordem jurídica interna a Directiva n.o 92/59/CEE, do Conselho, de 29 de Junho, relativa à segurança geral dos produtos, Dirio da República I Série A n.o 268 de 20/11/1995 Pagina 7124

Hiszpania:

1. Ley número 26/84 de 19/07/1984, general para la defensa de los consumidores y usuarios, Boletín Oficial del Estado número 176 de 24/07/1984
2. Ley Orgnica número 3/86 de 14/04/1986, de Medidas Especiales en Materia de Salud Pública, Boletín Oficial del Estado número 102 de 29/04/1986 Pagina 15207
3. Real Decreto número 44/96 de 19/01/1996, por el que se adoptan medidas para garantizar la seguridad general de los productos puestos a disposición del consumidor, Boletín Oficial del Estado número 46 de 22/02/1996 Pagina 6601 (Marginal 4026)

Szwecja:

1. Produktsäkerhetslag, Svensk författningssamling (SFS) 1988:1604, ändring SFS 1994:610
2. Konsumentverkets författningssamling (KOVFS) 1979:10
3. Förordning om informationsutbyte inom Europeiska ekonomiska samarbetsområdet i fråga om farliga konsumentvaror, Svensk författningssamling (SFS) 1993:1322
4. Regeringsbeslut den 30 juni 1994//Uppdrag att rapportera om ingripanden mot farliga varor enligt EG:s direktiv 92/59/EEG av den 29 juni 1992 om allmän produktsäkerhet/C94/689/FOK

Dyrektywa 85/374/EEC

Austria:

1. Bundesgesetz, mit dem das Produkthaftungsgesetz BGBl. 99/1988 geändert wird, Bundesgesetzblatt für die Republik Österreich, Nr. 95/1993

Belgia:

1. Loi du 25/02/1991 relative à la responsabilité du fait des produits défectueux – Wet van 25/02/1991 betreffende de aansprakelijkheid voor producten met gebreken, Moniteur belge du 22/03/1991 Page 5884

Dania:

1. Lov nr. 371 af 07/06/1989 om produktansvar. Justitsmin. L.A. 1988-46002-11. Lovtidende A hčfte 58 udgivet den 09/06/1989 s.1260. JLOV.

Finlandia:

1. Tuotevastuulaki (694/90) 17/08/1990, muutokset (99/93) 08/01/1993 ja (879/93) 22/10/1993

Francja:

Brak danych

Niemcy:

1. Gesetz über die Haftung für fehlerhafte Produkte (Produkthaftungsgesetz – ProdHaftG) vom 15/12/1989, Bundesgesetzblatt Teil I vom 22/12/1989 Seite 2198

Wielkia Brytania:

1. The Consumer Protection Act 1987

Grecja:

1. Décision ministérielle, FEK B numéro 230 du 22/04/1988 Page 2241
2. Loi numéro 1961/1991 du 03/09/1991, FEK A numéro 132 du 03/09/1991
3. Loi numéro 2000/1991 du 24/12/1991, FEK A numéro 206 du 24/12/1991

Irlandia:

1. Statutory Instruments number 316 of 1991

Włochy:

1. Decreto del Presidente della Repubblica del 24/05/1988 n. 224 attuazione della direttiva CEE n. 85/374, relativa al ravvicinamento delle disposizioni legislative, regolamentari e amministrative degli Stati membri in materia di responsabilità per danno prodotti difettosi, ai sensi dell'art. 15 della legge 16 aprile 1987, n. 183, Supplemento ordinario n. 56 alla Gazzetta Ufficiale – Serie generale –del 23/06/1988 n. 146

Luksemburg:

1. Loi du 21/04/1989 relative à la responsabilité civile du fait des produits défectueux, Mémorial Grand-Ducal A Numéro 25 du 28/04/1989 Page 522
2. Loi du 06/12/1989 concernant la juridiction du travail, Mémorial Grand-Ducal A du 27/12/1989 Page 1632
3. Loi du 06/12/1989 relative au référé auprès du tribunal du travail, Mémorial Grand-Ducal A du 27/12/1989 Page 1634

Holandia:

1. Wet van 11/09/1991, houdende aanpassing van Boek 6 van het nieuwe Burgerlijk Wetboek aan de richtlijn van de Raad van de Europese Gemeenschappen inzake de aansprakelijkheid van producten met gebreken, Staatsblad 1991, nr. 470

Portugalia:

1. Decreto-Lei n.o 383/89 de 06/11/1989. Transpoe para a ordem jurídica interna a Directiva n.o 85/374/CEE, em matéria de responsabilidade decorrente de produtos defeituosos, Dirio da República I Série n.o 255 de 06/11/1989 Pagina 4880

Hiszpania:

1. Ley número 22/94 de 06/07/1994, de responsabilidad civil por los daños causados por productos defectuosos, Boletín Oficial del Estado número 161 de 07/07/1994 Pagina 21737 (Marginal 14797)

Szwecja:

1. Produktansvarslag, Svensk författningssamling (SFS) 1992:18
2. Lag om ändring i produktansvarslagen (1992:18), Svensk författningssamling (SFS) 1992:1137

3. Lag om ändring i lagen (1992:1137) om ändring i produktansvarslagen (1992:18), Svensk författningssamling (SFS) 1993:647
4. Lag om ändring i lagen (1902:71 s.1), innefattande vissa bestämmelser om elektriska anläggningar, Svensk författningssamling (SFS) 1992:668

CENTRA EURO INFO W POLSCE

Euro Info Centre PL-405

przy Funduszu Współpracy

ul. Nowy Świat 6/12, 00-400 **Warszawa**

tel.: 0-22 625 13 19, 625 14 26, 661 73 74, 661 74 39, fax 0-22 625 12 90

e-mail: euroinfo@cofund.org.pl

Euro Info Centre PL-406

przy Fundacji „Kaliski Inkubator Przedsiębiorczości”

ul. Częstochowska 25, 62-800 **Kalisz**

tel./fax 0-62 767 23 43

e-mail: euroinfo@kip.kalisz.pl

Euro Info Centre PL-407

przy Zachodniopomorskim Stowarzyszeniu Rozwoju Gospodarczego

ul. Kolumba 86, 70-035 **Szczecin**

tel. 0-91 433 02 20, fax 0-91 433 02 66

e-mail: euroinfo@aci.com.pl

Euro Info Centre PL-408

przy Staropolskiej Izbie Przemysłowo-Handlowej

ul. Sienkiewicza 53, 25-002 **Kielce**

tel./fax 0-41 368 02 78, tel./fax 0-41 344 43 92

e-mail: eickielce@siph.com.pl

Euro Info Centre PL-409

przy Dolnośląskiej Agencji Rozwoju Regionalnego S.A.

ul. Wysockiego 10, 58-300 **Wałbrzych**

tel. 0-74 843 49 12, fax 0-74 842 35 66

e-mail: eic@darr.pl

Euro Info Centre PL-410

przy Stowarzyszeniu Promocji Przedsiębiorczości

ul. Słowackiego 7a, 35-060 **Rzeszów**

tel./fax 0-17 852 49 75

e-mail: euro@intertele.pl

Euro Info Centre PL-411

przy Podlaskiej Fundacji Rozwoju Regionalnego

ul. Starobojarska 15, 15-073 **Białystok**

tel.: 0-85 732 80 61, 732 80 77, fax 0-85 732 38 21

e-mail: euroinfo@pfr.bialystok.pl

Euro Info Centre PL-412
przy Górnośląskiej Agencji Rozwoju Regionalnego S.A.
ul. Wita Stwosza 31, 40-042 **Katowice**
tel.: 0-32 257 95 40, 257 95 28, fax 0-32 257 95 29
e-mail: euroinfo@garr.com.pl

Euro Info Centre PL-413
przy Izbie Przemysłowo-Handlowej w Krakowie
ul. Floriańska 3, 31-019 **Kraków**
tel. 0-12 422 89 07, fax 0-12 422 55 67
e-mail: eicpl413@iph.krakow.pl

Euro Info Centre PL-414
przy Toruńskiej Agencji Rozwoju Regionalnego S.A.
ul. Kopernika 4, 87-100 **Toruń**
tel./fax 0-56 663 54 33
e-mail: eic_torun@gapp.pl

Euro Info Centre PL-415
przy Stowarzyszeniu „Wolna Przedsiębiorczość”
ul. Matejki 6, 80-232 **Gdańsk**
tel. 0-58 347 03 40, fax 0-58 347 03 41
e-mail: poczta@euroinfo.gda.pl

Euro Info Centre PL-416
przy Lubelskiej Fundacji Rozwoju
ul. Rynek 7, 20-111 **Lublin**
tel./fax 0-81 534 50 02
e-mail: eic@lfr.lublin.pl

NOTATKI

NOTATKI

NOTATKI
